

Pohádky bezesných nocí

str. 3

Sebrané lidové pohádky

str. 75

Pohádky skřetí babičky

str. 121

Pohádky bezesných nocí

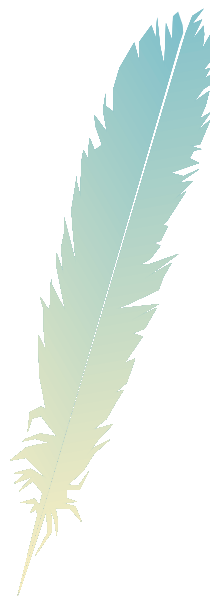
aneb Smutný vytí krollího samce

Lynhaard Rugornský

S poděkováním Krochtovi Moskytovi, který mne učil číst a psát

S láskou Wenoře, která mne učila milovat

S díky všem přátelům, kteří mne učili dívat se a naslouchat

Obsah

Smutný vytí krollího samce	5
O bramborovém salátu, ohnivém skřetu a rozdvojené osobnosti	7
O zlé babici, snůšce pomluv a lží a obláčcích zvířeného prachu	9
O zvonech, zvoncích a střeše modrého domu	10
O poslední hlídce, Krvavé jízdě a ponurosti mysli	13
O ježaté hlavě, pateru chrpových očí a bílém smotku	14
O wenarenských listonoších, Francíkovi Lišků a pošťáku Hlůvovi	15
O uzlíčku prošlé krásy, ztraceném světýlku a medové vůni	18
O chlapovi, podivném smíchu a Kouzelném domě	20
O lidské malichernosti, střevní nehodě a spravedlivém světě	23
O jednom kožním uhru, babiččině mudrosloví a lidské duši	24
O zákožce svrabové, divém množení a jednom zbabělci	26
O krollce žlosce, veliké lásce a smaragdovém prstenu	27
O Rýžové Hoře, žlutém lidu a pytli válečného štěstí	30
O nástrahách Starého světa, přežití a tak	34
O lidech, smradu a tak	38
O tlustém střevu, tenkém střevu a veliké při	39
O lněném pytlíku, hromádce peněz a životu dobrodruha	41
O ocelovém řetězu, otlemené držce a veliké bolesti	42
O Velké bábě, Malé bábě a jednom veselém chlapci	44
O vetešníku Vařploví, obchodní bitvě a nadšeném potlesku	47
O jedovaté slině, čistce těla a hygieně duše	53
O novoroční slavnosti, palouku nad městem a elfově kletbě	54
O Huhlavém Herbertovi, Rvizovi Hnisovi a Plešounu Sarimovi	58
O Skarlyn Tithové, vázacím drátu a pomíjivosti krásy	59
O ženě Boženě, dobrém vychování a troše krollího pachu	61
O klesání na duchu, vzpomínkách a požehnání	63
O mýtech, historii a jehle v kupce sena	64
O jistých věcech, nechtěných dětech a vypáleném cejchu	65
O provazníku Bastyrrovi, bylinkáři Oukropkovi a pošťáku Hlůvovi	66
O zkroucené myšlence, sebevražedné touze a následném činnu	68
O noční můře, noci katů a pádu bez okolků	69
O počítání oveček, zahánění duchů a ovčáckých psech	71
O armádě temnot, zpustlém knězi a řinčení řetězu	72
O světlu, tmě a znášení svíc	73
Hlubina	74

Smutný vytí krollího samce

Taky něco svojí bolesti

*Víš, chlapče, říkala má maminka
seš jenom malej krollí chudinka
tak běž do světa a tam se tuž
Jen tvrdou práci tělo hřej
a chudým lidem pomáhej
ať je z tebe velké krollí muž*

*A ještě řekla, chlapče můj
ženským a rumu neholduj
cíl nehledej v řitolezení
Neb tvůj synovec, an byl taky kroll
měl rád ženy, měl rád alkohol
ale teď už hníje pár stop pod zemí*

*A tak si zpívám to smutný krollí blu'zz
mám černou duši a černej hubertus
to smutný blu'zz, co mi osud hrál
možná i někdo poslouchal
a teď si říká, no ty jseš kus*

*Kus černýho vola, co pořád mele svou
točej se kola cestou necestou
a smutný blu'zz mi bude znít
i na té cestě poslední
až poveze mě funebráckej vůz*

*Tak máma má mě hnala z brlohu
já kousal, ale vytáhla mě za nohu
ač jsem byl už dosti starej chlap
Pak za mnou zamkla sluj na šest západů*

*a vinou toho pitomýho nápadu
já poznal, co je bída, hlad a svrab*

*A jak šel čas já hledal oporu
a poznal život hezkej, život potvoru
starým světem jsem se protloukal
Když někde pohrajou si s roztomilou opičkou
co mluví a žere vidličkou
řeknou držko, táhni o dům dál*

*A tak si zpívám to smutný krollí blu'zz
mám černou duši a černej hubertus
to smutný blu'zz, co mi osud hrál
možná i někdo poslouchal
a teď si říká, no ty jseš kus*

*Kus černýho vola, co pořád mele svou
točej se kola cestou necestou
a smutný blu'zz mi bude znít
i na té cestě poslední
až poveze mě funebráckej vůz*

*Jenže co by sem byl, kamarádi, za chlapa
žít jako baba vohnutá a hrbatá
a tleskat těm, co s holí po mě jdou
Vono představte si dvousáhovou obludu
co poulí oči, že vám dá pár přes hubu
to každý radši sklapne a jde cestou svou*

*Tak za pár let jsem pevně stanul na nohy
už nebyly to nohy blbý mátohy
co se podlomí, když šlápnou v něčí trus
Jen jednu radu bych chtěl přeci dát
je dobrý mluvit ale i naslouchat
zvlášť když vám někdo zpívá svoje smutný blu'zz*

O bramborovém salátu, ohnivém skřetu a rozdvojené osobnosti

Marlinu Limbalovi, s úctou

“Ať pozřu, co pozřu, vždycky zvracím bramborový salát”, prohlásil před lety s tajemnou tváří Marlin Limbal, můj přítel z mládí. Byl to, abych tak řekl, přírodovědec-amatér, věčný student večerní školy života a lidový filosof.

Letní slunce se ze všech sil svých leskometek opřelo o zaplivaná okna krčmy U prasete a vyhlásilo stanné právo. “Sluneční diktát! Výjimečný stav! Zákaz vycházení! Kdo bude přistižen, ten bude usmažen!”, křičel ohnivý skřet tam nahoře a hejno neviditelných blyštivých pěstiček s neutuchajícím úsilím bušilo do špinavých okenních tabulek skla.

Seděl jsem nad korbelem gwendarronského ležáku, táckem s utopenci a blahorečil těm, kteří na ta okna plivou. Dobří lidé. Žlutý hadrák na obloze se odporně chechtal a v krátkých odmlkách vykřikoval svůj nemilosrdný zákon o kremaci. Obsah korbele zasyčel v rozpáleném jícnu vyprahlé sopky a v bezedném kráteru, jako v černé díře, zmizela i nakládaná konina s cibulí.

Utopenci mají blízko k vodě, řekl jsem si s nádechem černého humoru a otřel zpocené čelo rukávem beztak už zapáchající košile. Blbost. Dopil jsem zbytek octa. Další blbost. Snůška hloupostí, prýšticích z přehrátych závitů a přetopených tajuplných a záhadných komůrek mozkové tkáně.

Na okně přistály tři kyselé sliny a tvář ohnivého skřeta zbrunátněla pravidelným podvečerním návalem hněvu. Jsem taky dobrý člověk, konstatoval jsem s uspokojením a vysypal na stůl

obsah svého omšelého měšce. S pocitem odsouzení a elegancí vysloužilé prachovky jsem shrábl na hromádku poslední tři mědce a objednal si krajáč mléka. Měli jenom kozí. Na víc mi nezbylo.

Usrkával jsem pomalu bílou páchnoucí tekutinu a konečně pochopil smysl předkomatického výkřiku opilcova: “Žízeň je věčná!”. Vzteklý erupující skřet pohrozil naposled a svalil se z oblohy.

Na Nurn se konečně snesl černý závoj noci, chladivý a toužebně očekávaný, a já jsem se s pocitem rozdvojené osobnosti vypotácel do tmy. A potom jsem se poprvé přesvědčil o pravdivosti tvrzení pana Limbala, žež od oné choulostivé příhody nazývám zákonem salátového absolutna.

O zlé babici, snůšce pomluv a lží a obláčcích zvířeného prachu

Velké bábe

Zlá babice šla po prašné cestě směrem k městu, jehož silueta se rýsovala na blankytně modrém obzoru. Ona vlastně ani nešla, spíš se jen tak belhala o dubové sukovité holi. Odkud vím, že byla zlá? Inu, vím to. Zlá byla. Měla zlý jedovatý jazyk. Takový ten rozeklaný, jaký mívají zmije. Visel jí z vyschlých bezzubých dásní až na záplatovanou vestu. Tak hrozně pospíchala.

Na zádech vlekla snůšku lží a pomluv. Ještě za tepla. Ve velké proutěné nůši. A ta baba uháněla, jako by jí za patami hořelo. Ale nebyly vidět žádné plameny, ani takové ty prskavé jiskérky, prostě nic. Jen obláčky zvířeného prachu odnášel vítr do polí.

O zvonech, zvoncích a střeše modrého domu

Věnováno všem Thindaffům, co jich Starý svět nosil

Zvon nurnské radnice se rozezpíval svým monotónním bim-bam, bim-bam, bim-bam. Jeho libý zvuk se smísil s ozvěnou zvonů, zvonků a roztodivných bimbátek okolních vísek a samot a naplnil vzduch rozvernou písničkou. Lidé na ulicích a plázcích se zastavovali, někteří poklepávali do taktu vycházkovými hůlkami, a odpočítávali, kolik že to vlastně už je hodin nebo komu to tak krásně a dlouze bijí.

“Deset... Jedenáct... Dvanáct...”, odpočítal kovář Thindaff, labužnický se usmál, líně se převálil na břicho a shlédl ze střechy dolů. Už dobrých třiadvacet let, od jara do podzimku, den co den právě touhle dobou zamkne dílnu, na dveře pověsí mosaznou cedulku Jsem na obědě, schová klíč do starého květináče paní domácí a vyleze na střechu toho modrého domu na rohu Přístavní a Preclíkové ulice. Tam si obvykle lehne na záda, opojen nenadálou svobodou sladce přemítá o bytí a nebytí, a když zrovna nemá náladu na světoborné úvahy nebo ho prostě jenom začnou svědit záda, jednoduše se převálí na břicho. Potom obyčejně civí tam dolů, drbe se na zádech a občas zeshora plivne po lidech. To je teprve ta pravá zábava, moci si beztréstně plivnout. Prostě jen tak, z náhlého popudu, v závanu posledního zbytku vědomí, dosud nespoutaného nějakými konvencemi, etikou či rozumným myšlením voskových figurin. Kdepak, ze střechy modrého domu, v jehož loubí stojí Thindaffova dílna, je nejhezčí rozhled. Městečko jako na dlani.

Hřmotný mistr kladiva se vyklonil přes okraj střechy a znavené paže volně svěsil dolů, do prázdna. Celé to lidské hemžení, z té neskutečné výšky tak malicherné a nicotné, vyloudilo na tváři

kováře Thindaffa letmý úsměv. Všechno je tak směšné. Celé to lidské hemžení. Všichni ti ubozí lidičkové, kteří se ženou jen za zlatkou nebo za stříbřencem, všichni ti pouliční prodejci, trhovci, kuplíři, nemravné služtičky, prodejné holky, veškeré to občanstvo vážené i nevážené, všichni se zdáli být najednou malincí a bezmocní.

Thindaff zamával majetnicky rukama a jenom tak zlehýnka, aby nepřetrhl příval opojných myšlenek, zabručel: “A to všechno je teď moje. Moje...”. A připadal si jako sám Bůh, Stvořitel či Prozřetelnost, prostě jako jeden z těch, kteří mají nad vším vládu a moc, dokonce i nad osudem. Kovář líně pohupoval rukama a s blaženým úsměvem si představoval, kterak veškerá váha Starého světa leží na jeho bedrech. Viděl, jak jeho vlastní mozek je středem světa. Cítil k němu obdiv, úctu i uznání. Klaněl se před ním i ve své velikosti. Sluneční paprsky se hřejivě opíraly do kovářových rozložitých ramen a napájely jeho bronzové tělo, každický sval, každý úpon blahodárnou energií a silou.

Trnkové oči se upřely na mozolnaté dlaně, ztvrdlé poctivou těžkou prací u výhně. Thindaff roztáhl prsty na rukou, přivřel víčka, až mu z očí zůstaly jen dvě malé štěrbinky a znovu se ponořil do svých úvah. A pak je uviděl. Malé sotva postřehnutelné nitky, tenčí než hedvábí a průhlednější než tabulky křišťálu, ústící z dlaní a volně padající tam dolů. Byly jich desítky, stovky, tisíce. Ani se nedaly spočítat, jak byly malé. Každé z těch vláken vedlo k jednomu člověku tam dole, na zemi. K řezníkovi, k paní domácí, k holkám od Červené sedmy. Každý člověk měl svůj vlastní pramínek, svou vlastní vlasečnici. A Thindaff se cítil loutkářem i životadárce najednou. Byl to úžasný pocit. Nádhera. Cítil se šťastným.

Nurnská zvonkohra se opět rozezvučela svým okouzlujícím mnohohlasým kovovým hlaholem a vytrhla nurnského kováře ze sna. Naklonil znova hlavu přes okraj a plivl tam dolů. Kapka křišťálové sliny se řítila volným pádem a její dráha připomínala něco z těch hedvábných nitek nabitých energií. “Jeden... Dva...”, odpočítal Thindaff úder obrovského radničního zvonu. Nějaká žena, procházející se tou dobou po rynku, vykřikla. “Zásah...”, usmál se

kovář a naposledy se otočil na záda. Jeho srdce se naplnilo
uspokojením.

O poslední hlídce, Krvavé jízdě a ponurosti mysli

Věnováno těm, kteří se postavili Krvavé jízdě

Sedím na stráži,
jsem vidět,
mnozí už nejsou,
vyvolení,
venku je tma a vzduch sládne smrtí,
čekám na znevidění,
nejdelší z nocí
nese snad vykoupení
a nebo odpočinek
navěky,
Krvavá jízda vyzývá k boji
z neurčita,
tlumeně škytám,
někdo na mne myslí asi,
možná se blýská
na lepší časy,
možná se plamen lucerny hasí
života,
třeba už svítá,
krev ještě klokotá,
tep ještě buší,
ponurost myslí děsí mou duši
a hlodá,
bezesná hlídka,
poslední snad,
chce se mi spát,
sedím na stráži,
čekám na vyvolení

O ježaté hlavě, pateru chrpových očí a bílém smotku

Erlanthu Linfalasovi

Ježatá hlava Erlantha Linfalase vykroukla z nedalekého roští a plechová přilba se hrozivě zablýskla ve slunci. Patero chrpových očí, zasazených hluboko v nevinném, zatím ještě bezvousém obličejí, začalo neúprosně prohlížet okolní krajinu a detekovat cizí nepřátelské objekty všech velikostí. Neomylný, neobyčejně vyvinutý a velmi výkonný mozek nejnovější série horečnatě pracoval na vyhodnocení výsledků pozorování a vytištění závěrečné shrnující zprávy.

Vše, co se seběhlo, bylo otázkou několika vteřin. Drahocenných vteřin, na nichž mnohdy závisí otázka bytí, nebytí, života či smrti. Potom něco cinklo, asi jako když udeříte takovým tím maličkým stříbrným kladívkem permoníků o zlatý prstýnek, v Linfalasově hlavě to zaharašilo a zpod podivné přilbice, připomínající v lecčems mísu na bramborový salát (což ve mně vyvolalo nepříliš hrdou vzpomínku na hostinec U prasete) vypadl pečlivě stočený proužek papíru. Taková prachobyčejná bílá rulička. Pomalými klouzavými pohyby se snesl do Erlanthovy dlaně a ten smotek pomalu s vážnou tváří rozevřel.

Pětioký pán si lístek nejprve pomalu a rozvážně přečetl, potom moudře pokýval hlavou ze strany na stranu a pravil: “Vzduch je čistý, hošani!”. Ze křoví vykrouklo dalších deset hlav. Byly stejně rozcuchané a směšné.

O wenarenských listonoších, Francíkovi Lišků a pošťáku Hlůvovi

Sarimovi Gorůdyskému

“Podívejte, děti, skřivánek”, dychtivě ukázal na malou černou tečku na obloze pan učitel Hrášek a nervozním ťukáním hůlky o balvan na kraji polní cesty vybídl své svěřence k pozornosti. Všechna jedenáct žáčků první třídy nurnské obecné školy jako mávnutím kouzelného proutku přestalo štěbetat a jejich šibalská očka jako dva a dvacet tmavých neposedných rozinek se upřelo k nebi. Ptáček dotřepotal křídélky a spadl.

“To byl jistě wenarenský listonoš”, pravil, moudře pokyvujíc hlavou, pan učitel Hrášek a popostrčil si tlusté brejle vysoko na nos. “Oni to takhle dělají. Ve výšce létají a potom padají. Jsou to nebeští poslové. Ptáčkové zpěváčkové, co nosí moc důležité zprávy”.

“A starý pan Hlůva, co k nám domů nosí psaní a parádí se tím legračním kloboukem, je taky wenarenský listonoš, pane učiteli?”, optal se zdvořile malý Francík Lišků, známý šťoural a čertovo švíčko, a otřásl se odporem, asi tak, jako když musí vlézt do studené vody a na zčeřené hladině se pohupuje leklý okoun. “Tatínek povídal, že pan Hlůva je kořala a každý slušný člověk by se mu měl z daleka vyhnout”, prohlásil rezolutně Míla Vařpl, jehož otec jest místním vetešníkem. Z hloučku se ozvala nevinná dětská říkanka Smrad'och Hlůva, stará sůva, špatně slyší, žere myši.

Učitel Hrášek znovu poklepal vycházkovou hůlkou, popošoupl si tlusté brejle a jal se vysvětlovati, že starý pan Hlůva není žádný wenarenský listonoš, ale jenom docela obyčejný pošťák a poslíček, navíc místní ubožák, protože propadl kouzlu kořalky, což je tuze zlé a tupí to ducha. Dále učitel Hrášek pravil, že sice tatínek Vařpl

má pravdu, protože tatínkové mají vždycky pravdu, ale je nehezke dělati si z ubohých lidí dobrý den. Své pojednání ukončil výrokem, že wenarenští listonoši to takhle dělají. Ve výšce prý létají a potom padají.

Vážnost listonošů poškodil opět malý Francík, který skálopevně tvrdil, že pan Hlůva taky padá, a to hlavně z kozlíku, občas upadne i na schodech. Jednou dokonce vypadl z druhého patra, když nesl ctěné paní Běličkové nový klobouk. Nesl ho v takové velké škatuli a jak si tak štrádoval od zábradlí k zábradlí, spadl z pavlače. Domovník tenkrát naň dosti huboval a křičel, že opilci mají vždycky štěstí a že by mu patřilo, aby si zlámal vaz. Pan učitel Hrášek se zachmuřil a Francíka Lišků pokáral, že je nezbedný a jistojistě dopadne jako ten Hlůva, když se nepolepší. Na to ještě dětem řekl, že pan Hlůva nemá prážadných křídel, takže, jak známo, nemůže ani létat. Z toho plyne, že ač je bezpochyby pošťákem a padá z výšky, nemůže být wenarenským listonošem, kteří jsou navíc šlechetní a je jich jako šafránu. Francík začal pofňukávat, na což Vařpl něco posměšného zabručel, ale jenom tak potichoučku, aby nic nebylo slyšet, protože se bál pana učitele Hráška. Nějaký nebojsa pištivým hláskem zanotoval to známé Smrad'och Hlůva, stará sůva, ale pan Hrášek se nezlobil, protože nic neslyšel, jak si usilovně pucoval tlusté brejle.

Po nebeské pláni se proháněl bílý mrak, který tak trochu připomínal hlavu opilce Hlůvy, neškodného pošťáckého veterána, a uslzeným očím Francíka Lišků se zdálo, že se na něj ten bílý Hlůva dívá a vrtí hlavou, jako by chtěl říci, ne, ne, ne, z chudáků si, Francíku, nikdy neutahuj. Ale mrak, hnaný větrem, se za pár chvil změnil v bílou ovečku. A bílé ovečky jsou přeci neškodné. A tak si malý Francík utřel slzičky do rukávu a umínil si, že Vařploví hned po škole nabančí, za to, jak se mu poškleboval. Učitel Hrášek si klekl do trávy, protože zpozoroval nějakého střeplíka a hned volal všechny žáčky, aby se kolem něj shromáždili. Přitom hlasitě poklepával svojí vycházkovou hůlkou o zem, aby si zjednal ticho. Francík se naposledy podíval na bílou ovečku, ale už nic neviděl. Ani ovečku, ani hlavu starého pošťáka Hlůvy, nic. Mrak se rozplynul. Jediné, co

na nebi zůstalo, malé tělíčko ptáčka zpěváčka, které třepotalo takovými docela malinkatými křidélky. A potom najednou, jako když utne, se tělíčko zřítilo k zemi. Inu, wenarenští listonoši, pomyslel si Francík Lišků, oni to takhle dělají. Ve výšce létají a potom padají. Jsou to nebeští poslové. Ptáčkové zpěváčkové, co nosí moc důležité zprávy.

O uzlíčku prošlé krásy, ztraceném světýlku a medové vůni

Wenoře K.

Wenoro Katzbalgerová
z domu U dvou srdcí,
uzlíčku prošlé krásy,
na sklonku dlouhé hvězdné noci
když se vracíš domů
Komu?
Sama sobě asi
Ve vlasech ti svítí kapky ranní rosy,
na lýkách taky
Kdo jsi?
Kdo jsi?
Skláníš své zraky
To je zase strachu najednou,
tvář máš plnou nachu
a v srdci velkou rokli bezednou
a v krátkém letmém okamžiku
stiskla jsi kliku,
otočila klíč
a ranní opar rumělkový
je náhle pryč
Kreslím si slovy
otázky na oblázku
z křemene
Najdeš svou lásku?
Kdo ví
Kdo ví
Světýlko ztracené
v hlubinách tůně černočerné,

duší jej tklivá prázdnota,
navěky věrné
statečně u dna mihotá
je tolik vzdálené,
na míle vzdálené
Samota
Wenoro Katzbalgerová
když k ránu sladce usínáš
na sklonku dlouhé hvězdné noci
za hradbou zamlžených skel
a okenic,
jež oddělují světa rub a líc,
jiným se zdáš
V tikavých krocích
zatím, žel,
úporné nic
ryje první vrásku,
ač se tě, zdá se, netýká
pozdní čas léta tvého čela
Mám tě na obrázku
ze štětce mistra Chrástníka
a z malého těla
závan barev medový
naplnil celé podkroví
Je tě plný dům

O chlapovi, podivném smíchu a Kouzelném domě

Sarimovi Gorůdyskému

Byl pozdní večer, večer jako každý jiný. Ale tak úplně obyčejný vlastně ani nebyl. Když o tom večeru zpětně přemítám, vím, že mi něco přinesl. Otevřel mi oči, asi jako spáči, který se probudí z dlouhého krásného snu, který zatřepotal křídly a je nenávratně pryč. A malou škvírkou mezi ztěžklými víčky jsem ho uviděl. Chlapa, který se ledabyle klátil na dřevěné sesli.

Na první pohled vypadal úplně obyčejně, trochu dobrácky a světažnale, jak tam rozhazoval těma svýma dlouhýma rukama a uznale pokyvoval hlavou. Když jsem jej obhlédl podruhé, od hlavy až k patě, padla na mne nevýslovná tíha. A taky úzkost, jejíž přítomnost jsem si nijak nedokázal vysvětlit. Možná to způsobila tma, která obsadila zemi vojskem stínů, možná svědomí z hrůzných činů, jež jsem zatím ještě nespáchal. Snad proto jsem naň do třetice koutkem oka nepohlédl.

Sklopil jsem zrak a přemýšlel, co je zač ten podivín. Měl jsem strach. Ano, přiznávám. Dnes už vím proč. Podvědomě jsem to cítil, ale nenašel jsem vhodné slovo pro ten prapodivný pocit. Dnes už to opravdu vím. Báł jsem se jeho zlého nenávistného pohledu.

Znova mi před očima kolovrátek mého vědomí, tolik unavený, chrlí obrázky z oné doby. Ten chlap se klátil na své sesli a jeho zpocené čelo se lesklo ve tmě noci. Orosenou dlaní listoval v nějaké knize a ve zrychleném tepu hlasitě sípal. Jeho tvář byla stažena křečí. Měl jsem dojem, že se dusí. Chtěl jsem mu pomoci, dát mu herdu do zad, jak se to dělává, když někomu zaskočilo, ale on mi řekl, že se směje. Já si ale spíš myslím, že se dusil. Ve tváři vystřídal

několik barev, popelavě šedou počínaje a temně rudou konče, a křeč z jeho sveřepého obličejce nezmizela.

Pořád mi opakoval, že se směje. Ale já vím, že se dusil. Tak či tak, neměl říkat, co není pravda. Lhát se nemá. Když se někdo dusí, neměl by dělat, že se směje. Tomu se říká pokrytectví. Když se člověk směje, mohou mu z očí vytrysknout slzy, to se stává, ale nikdy mu nekapou od úst sliny a jed. Ten chlap se opravdu dusil.

Kolem se vytvořil hlouček jiných lidí. Kdyby se ten chlap opravdu smál, smáli by se také. Jenže kolem vládlo dusivé trapné ticho. To ticho se taky dusilo, ale tomu nešlo pomoci. Tichu nejde dát herdu do zad. Dusivé ticho totiž vzniká z dusu, který někdo vytvořil. Myslím si, že to měl na svědomí onen zpocený chlap.

Zeptal jsem se toho muže, kde bydlí. Zvedl k mým sklopeným očím zlou brunátnou tvář a odsekl, že v Kouzelném domě. Znáš ten dům. Je opravdu kouzelný, už jsem jej jednou potkal. Někdy stojí tam, podruhé jinde. Jednou je malý, jindy zas velký. Prostě, jak se to hodí. Jedenkrát jsem ho dokonce zahlédl z okna svého pokoje, jak se krčí v mlázi mezi stromy. Byly to časy míru a pohody.

Od té doby jsem jej však více nespátlil. A tak mne napadlo, že možná pro ten dům se ten chlap tolik dusí, ne pro tu knihu vázanou v kůži. Třeba se mu ten dům ztratil a nemůže jej nikde nalézt. Inu, není snadné bydlet v Kouzelném domě. Je lepší být obyčejným člověkem a bydlet v obyčejném domě. Vést obyčejný život a se svojí obyčejnou ženou z docela prosté lásky přivést na svět několik roztomilých obyčejných dětí. Takový život je sice obyčejný, ale radostný. Život v Kouzelném domě ve svém důsledku přináší neobyčejné utrpení. Je možné si tam přivést obyčejnou ženu, která rozkvetla mezi docela obyčejnými lidmi, ale z jejich vztahu stěží povstane potomstvo všední. A dávnou pravdou je, že nevšední a neobyčejné věci jsou mnohdy považovány za odpudivé a prapodivné. Jako ten chlap, co se dusil, ten byl taky takový celý prapodivný.

Možná proto jsem jej ponechal svému osudu. I ti ostatní už určitě odešli. Ale on tam zůstal a dál se klátil na dřevěné sesli a hlasitě sípal. Dnes už tam jistě není. Možná se našel někdo, kdo mu dal pořádnou herdu do zad, ale spíš si myslím, že se udusil.

O lidské malichernosti, střevní nehodě a spravedlivém světě

Halkovi Erinskému

Děsně se jim vomlouvám, mladej pane, za svojí vopovážlivost', co sem si dovolil vohledně těch jejich Pravidel na baráky, jesli si eště pamatujou, když se vrátili z těch tůze vysokejch kopců ouplně pohublej a pak si louskali v tý Lyškánoře a málem se tentononc, když se dolouskali až k samýmu nadpisu, kde bylo uvedený vedle jejich ména eště méno nějakýho Duiróna, to ho asi neměli rádi, toho chlapa, když se kuliva takovej malichernosti málem tentononc, ale tak už to bejvá, že s řití se neshodnou nejvíc tam, kde to nejmíň čekaj, takže se jim eště jednou vomlouvám, protože vim, že sou moc ctěnej a slavnej pán, a jelikož se nehodí, aby se takovej tůze fajnovej pantáta tentononc přejd' našincem, tak jim svatosvatě slibuju, že budu držet tu mojí hubu jako ten hrob, i kdyby mně třeba břicho párali, nic nepovim vo tej jejich nehodě, a tak tady jen říkám, jak to musí bejt, aby se pravda vokázala, jak to vždycky bejvá na tom tůze spravedlivým světě, že tu literatůru vo těch barákách nenapsal žádněj Duirón, což byl vomyl z mý blbosti, ale jenom a pouze pán Halk z toho Erýnu, starosta liscannorskej, chlap lidem milovanej pro svojí moudrost' a spravedlivost', ač mi přesto v tý mý blbý hlavě pořád vrtá, že toho Duiróna, toho chlapa špatnýho a nečistýho, museli teda pořádně nenávidět, jen co je pravda, když se kuliva jeho vosobě neváhali tentononc.

O jednom kožním uhru, babiččině mudrosloví a lidské duši

Sarimovi Gorůdyskému

Když má kůže uhra,
co furt jenom skuhrá
v dlouhém trapném tichu,
že je lidem k smíchu

Těžko radit v klusu
bílé bulce hnusu,
když chce být čím není,
sotva něco změní

Zda žít nebo nežít,
sténá tenhle nežít,
pro sobecké rmuty
zanítil se s chutí

Hemeroide vztekly,
chceš-li, aby smekli
jiní v hold tvé kráse,
hemeroidí rase

Neshazuj se skuhrem,
zůstaň s pýchou uhrem,
v odpovědi hrdě
říkej smíškům: "Prde!"

* * *

“Na tomto světě existují dva druhy lidí”, řekla babička vnoučatům a dodala: “U prvního mnohdy hemeroidní schránka skrývá vysoce humanoidní duši. U toho druhého, žel, mnohdy humanoidní schránka skrývá duši vysoce hemeroidní. Který z těch dvou druhů stojí nejbliže vašemu srdci?”. “Ten druhý”, usmála se hezká šestnáctiletá dívka a zamrkala svými chrpově modrými očima. Její starší bratr se také usmál. Ale neodpověděl...

O zákožce svrabové, divém množení a jednom zbabělci

Duchovnímu strůjci mondragonského atentátu v roce 1033

Zákožka svrabová hlodá mou koží,
divě se množí,
nehledí na konvence
S úsilím žence
zůstává v poli
do posledního klasu,
do poslední kapky krve

Držíme basu tak, jako prve,
v den, jenž se zove
Velkým dnem zasvrabení
Prvotní opojení
dnes už jen bolí,
vzal všechnu krásu
zub času, neúprosný dráb

žijeme spolu, všichni máme svrab
a jeden srab
v soužití na hromádce
tváří se sladce,
přitom páchne solí
Rozséval zkázu
v podobě nakažení

O krollce žlosce, veliké lásce a smaragdovém prstenu

Byla jedna samota, ale vlastně o samotě ani nešlo mluvit. Byl to jen takový malý statek poblíž cesty mezi Nurnem a Černými vrchy. Po obchodní cestě každý den projelo velké množství kupeckých vozů, sedláckých potahů, spousta poutníků procházelo sem a tam. Na statku se ale nikdo nikdy nezastavil, ani jedinkrát, nikdo nezaklepal na vrata a nepoklábosil. Každý spěchal tou svojí cestou, ani na chvilku si neodpočinul, nedíval se nalevo ani napravo, jen vlácel těžký ranec svého soukromého světa, svých vlastních strastí. Ti lidé se s nikým nepodělili, šli až do úmoru, do konce svých sil.

A ten statek, to vlastně ani nebyl statek. Byl to takový prachobyčejný kamenný dům s tuze vysokými stropy, celý na bílo vápnem omítnutý, i když tu a tam už zub času notně zapracoval. Už byl hodně starý a nemnoho udržovaný. Krovem zatékalo, zdi byly vlhké, plesnivé. A v trámovi žila bělomorka a zpívala svou tichou tesknou melodii slávy a pádu.

V tom domě žili tři obyvatelé. Rodem to byli krollové, velký a prastarý lid s historickými kořeny tak hlubokými, že ani starý věrný Dub z Liscannorského lesa neměl větší a pevnější. Jsou to prazvláštní národ, tihle krollové. Prý jejich dávní předkové žili v jeskyních a vyvinuli se z jeskynních obrů. Možná proto je lidé nemají mnoho v lásce, pro tu jejich temnou a předlouhou historii. Pro všechny ty maličkosti, jimiž se tolik odlišují. Prostě a dobře, v kamenném domě u cesty bydleli tři krollové. Pantáta Hromajzna, paňmáma Hromajznová a jejich dcerka, které dali jméno žloska, podle zvyku jméno prosté a snadno vyslovitelné. Pantáta s paňmámou už měli dávno nejlepší léta života za sebou a žloska zatím v ústraní, daleko od lidí, rozkvetla v ženu.

Hromajznovi také vlastnili nevelké políčko, na kterém pěstovali brambory. Žluté bachraté brambory, které se na jazyku rozplývají, obzvláště s čerstvým podmáslem. Přepečlivě se o svou úrodu starali. Když hlízy do kypré jarní země sázeli, políbili zemi, každé místo do posledního zrnka zulíbal. To aby byla k mladým klíčkům milá, laskala je jako své nejmilejší děti. Aby nešetřila živinami, i v dobách suchopáru poskytla alespoň trochu vláhy. Každé ráno se pak pantáta potěšil pohledem na křivolaké řádky, nabral hrst zeminy, přičichl a políbil ji. Prach vhodil do větru a zatančil tanec hojnosti. Ten byl věnován duchům. Anebo bohům, chcete-li, ač krollové bohy neznají. Ani je nechtěl opomenout nebo nahněvat. Dobře věděl, že na některé věci lidská píle nestačí. Některým věcem se nedá ani nemá chtít porozumět. Jsou to síly přírody. Člověk je dítkem jejich rozmaru, je určen k pokoře před svými stvořiteli. Jen tehdy jsou k němu vlídní a šetrní.

Tvrdá práce byla každodenním chlebem, byla jejich údělem i řetězem, oni ji přesto milovali, dávala smysl jejich životu, a to málo radosti, které se v jejich domově urodilo, bylo o to sladší a plnější. A při tom tvrdém živobytí byla žloska stařečkům jejich malým drahokamem, soukromým štěstím, zářila jako smaragd v trnitém suchopáru, který svým leskem napájel jejich prosté duše, stárnoucí a tolik znavené. Žloska toto dobře cítila, byla ke svým rodičům hodná a milá, dbala jejich rad a nakázání. A také dobře věděla, že tatíček tam hluboko přál by si mít raděj syna, silného jako pár volů, aby na stará kolena zastal jeho práci a dal mu alespoň trochu oddechnout a spokojeně dožít. Snad proto se s vervou učila mužské práci, osvojila si vládnout toporem i pluhem, aby dokázala, že žena dokáže být muži rovnou, ne-li lepší. Žloska dělala chlapské práce, na poli sela, pluhem brázdila řádky malého políčka. A když umřel starý valach Prašivák, sama jeho místo zastala, zapřáhla se do koňských postrojů a zabrala tak silně, div rydlo nepolámala. V létě pak úrodu sama zvládala sklízet a trochu té pšenky, co mezi koukolem kývala zlatavými hlavami klasů, sama do snopů svázala a v mlatu cepem vytloukala. To se pak do dálky neslo práskání a rámusu, jako když v hospodě opilí ogárci se bijí a štípají stoličky na třísky. Hoj! Tak byla silná, ta žloska Hromajznovic, dlaně měla hrubé tou lopotou, že už by si

jiného za muže nepřála, než siláka co by mohl skály lámat, krollího samce v říji, mohutného a dobře stavěného, tělo samý sval a šlachy, a snad jistě nějakou tu jizvu, co se v dřině natrefí. Hoj, hoj! Jenže takového chlapce široko daleko nebylo, i když se pocestných tu a tam ptala, zajímala se.

A potom, když zvěst o té dívce dorazila ke mně cestou křivolakou, umínil jsem si, že právě takovou ženu hledám, ženu milou, muži rovnou - takovou, co zkazka tato náležitě popsala mi. Budu stručný, osedlal jsem koně a v skvostném šatu, co škrtil, dřel a byl mi přítěží (lépe bylo by mi v staré vlčí kůži přes bedra, co vůdci smeček odpradávná nosí), vydal jsem se na pouť k domku Hromajznových, za svou láskou. A potkal jsem ji...

Opětovala můj pohled. Ta povídačka vážně nelhala. Však na vině má jednoduchá představivost přidala si ke všem úctyhodným řečem tělo dívky útlé a jemné na dotek. A toto stvoření, co rázem zalilo mne vlnou citu a začalo se dvořit, mne vylekalo jako vylekanou holubici v sítích chorobného druida lapenou. A já ji ranil, to si do smrt'oucí smrti neodpustím. Vykoktal jsem čtyři hloupá slova Nashledanou... krásko... zatím... paní... a zmizel jako z bramborové natě dým. A ještě předtím prsten smaragdový, prsten zasnubní v bláhové představě předem připravený, jsem podle obětoval k sebezáchovnému zmizení. Ta holka byla vážně hnusná... a teď se poutním vozkům nedivím, že u Hromajznů žádný nezastaví, byť žíznil třeba práchniví.

To je můj balvan, který si vleču a budu vláčet do konce dní. Na mojí cestě tímto světem zůstala ležet spousta špatných věcí. Jsem s nimi smířen, stejně jako budu jistě smířen se smrtí, až mě pojme do své náruče, ale jedné noční můry, té se nezbavím. Že jsem zranil čisté srdce dívky svého rodu a rozhojnil tak zástup hlupců, jichž je tento sprostý svět sytý. Jsem tupý bídák, hloupý chlap, co zkřivil tvář svou šklebem před velikou a čistou láskou žlosky Hromajznové. Vím to. A teď to víte i vy...

O Rýžové Hoře, žlutém lidu a pytlí válečného štěstí

Timonu Tchan Čimu, s obdivem

Daleko na východě, tam, kde ještě noha žádného civilizovaného člověka nestanula, ba možná ještě dál, v chudičkém mokřinatém kraji porostlém jen divokou rýží a žlutými blatouchy, stála odedávna prostá vesnička. Skromné příbytky z rákosu a směsi bahna a rýžových slupek obývalo několik početných rodin, jež zplodila sama země, Matka Země, představující nejsvětější zákon a spravedlnost.

Té výsce říkali Rýžová Hora. Je to sice prapodivné, když široko daleko žádný kopec nebyl, ani takový docela malinký, ale proč vlastně ne, ta vesnička patřila místním lidem, a kdyby ji pojmenovali třeba Psojedy nebo Vepřokrky, tak do toho cizímu člověku vůbec nic není, zvláště pak ne, když v těch končinách ještě jeho noha nestanula.

Místní obyvatelé byli zvláštní. Měli temně žlutou pleť, na první pohled tak neobvyklého odstínu, jaký není vidět na celém tom placatém světě, kam až mapy sahají. Prý to bylo od blatouchů, jejichž květy byly rozseté po podmáčených lukách v široším okolí Rýžové Hory. To Matka Země, když se rozhodla stvořit žlutý lid, natrhala celý větel léčivých blatouchových lístků a zázračnou barvu z nich nechala vpít do jejich kůže. Tu potom tak dlouho louhovala v blatouchové lázni, až celá úplně zežloutla a vdechla účinky zázračné moci. Žlutí lidé tak získali sílu a houževnatost, ač byli obdarováni malým vzrůstem.

Usedlíci z Rýžové Hory měli však ještě jednu zvláštnost, nad jiné podivnější. Šikmé oči. Ty oči vám byly tak šikmé, že to bylo až

k pousmání. Vypadaly dočista jako dvě velká bílá rýžová zrna. Tenkrát, když Matka Země vdechla žlutému národu život, byly jeho oči úplně všední, kulaté jako stříbrné penízky. Lidé z Rýžové Hory však na počátku dní dostali do vínku semínka rýže a umění, jak s nimi hospodařit. Pěstovali je na svých skrovných políčkách a žili z tvrdé a namáhavé práce. Jedli rýžovou kaši, pekli rýžové placky, pili rýžovou kořalku, která byla obzvláště chutná, a dětem lisovali zdravý rýžový mošt. Snad proto se za dlouhé věky jejich oči zúžily a ztenčily, až věrně připomínaly dvě rýžová semínka.

V Rýžové Hoře žil starý rolník. Jmenoval se Tchan Či. Byl to syn moudrého děda Tchan Čiho, ze starého rodu Tchan Čiů, kteří byli odedávna považováni a ctěni jako přírodní léčitelé, neboť oni už jako jediní z žijících dětí Matky Země znali zázračnou moc žlutých blatouchových lístků. Rolník Tchan Či velmi ctil svou ženu, které se, podle starých tradic, když přijala společnou cestu s milovaným mužem, začalo říkat paní Tchan Čiová. Oba dva, jako párek vrkajících hrdlíček z bambusového háje, v pokoře před Matkou Zemí, dárkyní života, vychovávali podle starých moudrostí synka Tchan Čiho, z čisté lásky zplozeného a obdařeného houževnatostí žlutého lidu, a dali mu jméno Timon.

Timon byl od mládí vychováván v skromnosti a lásce, podle starých nepsaných zákonů Matky Země, nepsaných proto, že obyvatelé Rýžové Hory psát neuměli a proč taky, když psaných slov nebylo potřeba. Všechny zákony světa se už dávno skvěly v rýžových výhoncích, ve voňavé půdě a v bílých oblacích, které se každým dnem proháněly po vysokém modrém nebi jako svobodná stáda divokých koní.

Pan Tchan Či vlastnil malé rýžové pole, bylo to spíš takové úplně maličké úhledné políčko, docela jako pupík na těle blatouchových stránek, ale plodilo právě tolik rýže, aby rodinu právě tak uživila, ale aby nemusela strádat. A to ani v zimě nebo dobách neúrody.

Malý Timon, který už zatím dospěl v mladého muže, byl jiný než ostatní potomci dětí Matky Země. Dočista jiný. Jeho svět nebyl zúžen jen na Rýžovou Horu, skrovná políčka, Matku Zemi, dárkyni života. Kladl si otázky. Neustále bloumal po blatouchových lukách a tázal se sám sebe. Proč rýžohorci jedí jen rýži? Proč se neživí třeba rybami, jako psi? Vždyť psi mají taky duši. Kdo má větší moc, než Matka Země? Jaké kraje se rozprostírají za blatouchovými lukami? Kde leží Konec světa? Takové a jiné otázky se milému hochovi honily hlavou, takové otázky si kladl Timon Tchan Či, syn rodičů Tchan Čiových, mladý muž se srdcem dobrodruha, a jelikož se mu nedostávalo rozumné odpovědi, rozhodl se, že přinese uspokojení své tolik napínané zvědavosti.

Jedné noci, kdy měsíční paprsky byly tak zářivé, že se jevíly skorem jako pravé stříbro, sbalil si Timon do plátěné mošny několik jeho velkého srdci drahých věcí, nohy obul do rákosových střevíců, do ruky vzal bambusovou hůl a beze slova rozloučení si to namířil přes blatouchové louky přímo na západ.

Šel mnoho dní a mnoho nocí, cesta byla těžká a zrádná, rákosové střevíce se už dávno rozpadly v prach, ale mladého Timona to neodradilo. Šel tedy bosky, vedl jej hlas srdce a rozumu, až jednoho dne dorazil na samý pokraj Starého světa.

Mnoho věcí spatřily jeho šikmé oči od toho dne, mnohému se naučil a pochopil, že svět je tak obrovský, převeliký. A tolik krásy je v něm, až oči přecházejí. A na stráních, na polích, na lukách, v lesích, všude na stovky květů září stovkami barev. Stovkami barev duhy.. Není jenom žlutá a bílá, blatouchy a rýže. Svět je vlastně jedno velké duhové pole!

Ale potom poznal i bídu a zlobu. Tolik krásy viděl. Ale i bolest a bezpráví, Když se rozkoukal z celé té nádhery, pochopil, že největším nepřítelem člověka je zase jenom člověk, a ne jinak. A Timon se rozhodl, že proti zlým lidem bude bojovat. I kdyby měl zemřít, i kdyby byl sláb a podlehl. Tak mocné bylo jeho odhodlání. Chtěl něco udělat, jenže nevěděl, co. Trvalo dlouho, než na to přišel.

Opravdu dlouho. A pak náhle, jako když teplý vítr přivane zjara,
takový ten veselý, kouzlem zrodu provoněný, ten den konečně nastal.
A tehdy si Timon umínil, že najde pytel válečného štěstí.

O nástrahách Starého světa, přežití a tak

Věnováno průkopníkům, kteří doplatili, aby poučili jiné

Nesvěřuj svou ženu chodci, mohl by jí pošlapat šaty. V
nejhorším případě třeba i čest *(Rolldovi Erinskému)*

Neodkládej děti k druidu, ani na krátký čas, zvláště, jsou-li
vlastní. Naučí se proskakovat hořící obručí a budou ti říkat strýčku
(Sarimovi Gorůdyjskému)

Neschovávej nikdy peníze u hobita, obzvláště, je-li
jednoruký. Je-li však ten mrzák kouzelníkem, klidně u něj peníze
schovej. Věz, že je to dobrák *(Erlanthovi Linfalasovi)*

Nedůvěřuj válečníkům, kteří hlásají mír a nenásilí. V
opačném případě zemřeš strašlivou smrtí *(Rvizovi Hnisovi)*

Nekupuj léčivé lektvary od alchymisty. Natřikrát převařená
voda a jed nedělají dobře žaludku *(Nestoru Burmovi)*

Začne-li nějaký člověk znenadání slintat, je to prase. Rychle
uteč, v lepším případě by na tebe mohl plivnout *(Nurnským druhům)*

Zaklepe-li někdo v noci na dveře tvého pokoje s žádostí o
pomoc, obzvláště, jestliže je to kroll, ze zásady neotvírej. Ráno
moudřejší večera *(Nestoru Burmovi alias žounsovi)*

Požaduje-li po tobě nějaký alchymista peněžitý dar nebo
příspěvek, daruj mu jej. Jednou by ses nemusel probudit
(Dorgisovi Ardasanskému)

Půjčíš-li si od někoho střelnou zbraň, nestřílej majiteli do zad.
Vezme ti ji *(Coreyi Kallovi)*

Nedůvěřuj krollu, který umí číst, psát a počítat. Mazaně tak maskuje svou tupost. Když ji nemaskuje, rozhodně se s ním nijak nespolečuj, stejně je to blb *(Páinovi Nórienskému)*

Nenos sandále, zrasuješ si nohy *(Sarimovi Gorůdyjskému)*

Měj se na pozoru před chrpovýma očima, Jsou zvláštní odrůdou očí plíživých. Jejich bezelstnost je nebezpečná *(Erlanthovi Linfalasovi)*

Neurážej chobotnici d'ábelskou. Snadno se rozzuří a má hodně chapadel *(Páinovi Nórienskému)*

Tvrdí-li nějaká poběhlice, že se živí prodejem jablek, přikývni. Jestliže se dušuje, že je panna, tvař se, jako by to bylo možné. Nikdy totiž nevíš, jaké má přátele *(Sarimovi Gorůdyjskému a Torpovi Katzbalgerovi)*

Někteří lidé se válejí ve zlatě a do sklepa házejí svinstvo. Jiní zas ukrývají peníze do sklepa a ve svinstvu se válejí *(Sarimovi Gorůdyjskému)*

Poviješ-li potomky, dej jim hned jméno. Je to moudrost otců. Nemuseli by si na něj zvyknout *(Sarimovi Gorůdyjskému)*

Potkáš-li náhodou, takzvanou čirou, pavouka, který slintá zelenožluté sliny, přesvědč se, zda jsou jeho sliny dostatečně vláčné a průtažné. Jestliže ano, jde o chlípніка. Jistojistě se bude snažit přichlípnout a rozchlípnout tě vejpůl *(Torpovi Katzbalgerovi)*

Někteří lidé by si pro měďák nechali vrtat koleno, tím spíš, jsou-li holohlaví *(Sarimovi Gorůdyjskému)*

Dělá-li si z tebe někdo srandu, kup si hrocha. Už si ji dělat nebude *(Sarimovi Gorůdyjskému)*

Jsi-li na útěku, rozhodně nežádej žádného čaroděje, aby ti pomohl zmizet. Ačkoli kouzelníci bývají dobrými lidmi, někdy je lepší být lapen

(Grundygovi Quonsettskému a Herbertovi Álfheimskému)

Nikdy si nevod' domů skřety. Mají blechy a odporně páchnou

(Sarimovi Gorůdyjskému)

Zaslechneš-li pověstný chřestivý zvuk, ještě než zaútočíš, přesvědč se, zda jde opravdu o chřestýše. Mohlo by se totiž jednat o okorálovaného druida, který jako tvor neškodný není vůbec jedovatý

(Sarimovi Gorůdyjskému)

Nikdy nenos náhrdelník z lidských prstů, vypadal bys divně

(Sarimovi Gorůdyjskému)

I když nevěříš na pověry, přeběhne-li ti přes cestu černá kočka, zakruť jí krkem a ochutnej. Černé kočky nosí smůlu. Jestliže je jedlá, v klidu se nasyt' a radši jdi spát. V opačném případě neváhej a vezmi nohy na ramena. Nechutná kočka nikdy nechodí sama

(Erlanthovi Linfalasovi)

Nejez všežrouty odporné, bude ti zle

(Sokkimu Louskáčkovi)

Potkáš-li někde holohlavého muže, především jde-li o hraničáře, neříkej mu, že je plešatý a pochval mu jeho vysoké moudré čelo. Udělá mu to dobře

(Sarimovi Gorůdyjskému)

Když o něčem hlasuješ, zdvihni ruku až jako poslední. Zjistí předem, jak smýšlejí ostatní, aby ses náhodou neocítl v menšině. Dobře si však všímej lidí, kteří se touto radou řídí. Tací ti nikdy v nouzi nepomohou

(Sarimovi Gorůdyjskému)

Ze zásady neděkuj dříve, než se ti dostane pomoci

(Sauronovi Gorůdyjskému)

Neboj se tmy, trpakroll se taky nebojí

(Nurnským druhům)

Nikdy neokrádej žebráka, ztluče tě a ještě tě udá

(Coreyi Kallovi)

Jestliže se kouzelník na něco úporně soustředí, nevyrušuj ho.
Nebude tě mít rád. Má totiž v hlavě škopek plný bahna. Lekne se,
všechno vyleje a zamaže si šaty

(Llandaffovi Quonsettskému)

Do kouzelníka tluč jen v ochranném oděvu, a to pouze
dřevěnou tyčí a pokud možno za suchého počasí. Je nabitý. Jestliže
je ale napitý, stává se nevodivým a klidně do něj s chutí rubni

(Herbertovi Álfheimskému)

O lidech, smradu a tak

Švindlířům, pomlouvačům a lhářům

Vždycky hrozně smrdí,
když jsou lidi prdi,
když je někdo chytí,
tak jsou navíc v řiti

O tlustém střevu, tenkém střevu a veliké při

Lewellynovi Álfheimskému

Hádalo se tenké střevo s tlustým. Taky střevem. Shodou náhod. Hádky byla úporná a dlouhá. A úplně nesmyslná, jak už to tak u hádek bývá. Padlo pár urážek a ran. Taky plivanců. Pro nic a za nic. Tenké střevo se šklebilo tlustému, že je tlusté. Tlusté střevo utrousilo cosi o rachitidě. Tenké střevo se tuze rozhněvalo, jak by taky ne, a začalo to tlusté škrtit. Po chvíli škrcení a přetahování se obě unavila a rvačka skončila tak rychle, jak vzplála. Alespoň na nějaký čas.

Rvačka skončila, pravda, ale hloupá pře pokračovala. Třeba o tom, které střevo je delší. Nebo které z nich je důležitější, potřebnější, oblíbenější. A pohlednější. To zvláště. Jako by to nebylo jedno.

Já, já, já, křičelo tlusté střevo.

Já, já, já, křičelo tenké střevo.

Když se dva hádají, nikdy se neshodnou. Prostě, tak to bylo a tak to je co stojí svět světem. Náhle se dostavil nápad. Těžko říct, komu. Copak to není jedno? Přejdeme to mlčením. Mohlo by dojít ke škrcení a když se dva škrtí, není na to hezký pohled. I když jde jenom o střevo. Tím hůř. Prostě a stručně, dostavil se nápad.

Zeptáme se těla, aby nás rozsoudilo, prohlásila střeva vítězoslavně. Tělo je moudré. Vždycky bylo. Naštěstí, tělo mělo jinou starost. I když o štěstí zase tolik nešlo. Nacpalo si břicho starým vajíčkovým salátem a teď mu bylo zle. Tuze zle. Mělo bolení.

Tak na kterém břehu ležela pravda? Kdo byl v právu?

Já, já, já, křičelo tenké střevo.

Já, já, já, křičelo tlusté střevo.

Hloupá hádka. Inu, střeva, řeknete si.

O Iněném pytlíku, hromádce peněz a životu dobrodruha

Věnováno liscannorským dětem

Sebral jsem svý mámě z misky
Iněnej pytlík na penízky,
plnila jej potají,
jak se mince střádají
Za tři měďce
koupím hřebce,
za stříbřenec
hůl a ranec,
za pětinu ze zlatky
lembasový oplatky
Až se prachy rozkutálí,
budu šťastnej dávno v dáli,
zakusím si, jak jde ztuha
žít životem dobrodruha
Občas vezmu za kliku
pochybnýho podniku,
pak po vzoru tatíků
navštívím i putyku
a ač na to nemám léta,
dětským hrám je dávno veta

O ocelovém řetězu, otlemené držce a veliké bolesti

Velkému krollimu národu, jehož čas ještě přijde

Dřepni si na zadek a buď hodnej, brácho. Dřepni si hezky na zadek. Na dřevěnou židli. Dokaž jim, že seš silnej a svojí sílu uvaž na řetěz. Na poctivej vocelovej řetěz svý skálopevný vůle. Voni na to čekaj, brácho. Čekaj, až se rozzuříš a někoho zabiješ. Aby tě mohli sprostě vodpravit. Aby tě mohli vodpravit jako prašivýho psa. Jako vobyčejnýho psa, co ani nemá méno. A to voni chtěj, brácho. Chtěj se tě zbavit a smazat tvý méno. Protože se tě bojeje, brácho. Bojeje se tvý síly. Tak buď hezky hodnej a krot' svou zlobu, brácho. A nesnaž se jim vyrovnat, jinak zkapeš. Hlavně jim nelez do řiti, brácho. Voni za to nestojej. Buď hezky svůj, brácho, a buď na sebe hrdej. Buď vosobnost a nečekej, že se před tebou sehnou. Seš prostě jinej, brácho, tak si to uvědom. Seš kroll, brácho, tak si to zapiš pořádně za uši. Místa tam máš pořád ještě dost. Seš prostě jenom kroll. A pro ně vždycky budeš. Vobyčejnej blbej kroll s velkou hubou. Horší než zvíře. Vod tý doby, co ti máma dala život, až do smrti. Napořád. Votlemená držka na pokraji debility. Vono jim to vadí, brácho. Vadí jim, že nerad jíš příborem. Že máš radši pelech než postel. Že tvá chudá máma žila v jeskyni. To si uvědom, brácho. Tak se s tím konečně jednou smíř a nauč se s tím žít. Sem kroll, říkej si dokola. Voni si myslej, že tě srazeje na kolena. Nenech se, brácho. Nauč se nýst svou bolest, brácho. A nevěř, že ti někdo pomůže. Pro ně nejseš člověk, ale jen póvl, brácho. Seš jenom kroll, blbej kroll. A vždycky budeš. Nikdo nemůže pochopit, co je to za bolest, brácho. Nikdo kromě tebe. Měj svou bolest rád a vstoupíš mezi lidi. Vo stupínek vejš. Vo jeden blbej stupínek, kerej znamená hodně. Běháš po dvou, brácho, nejseš zvíře. Jen ať si tlachaj babský kecy, brácho, jen ať se třeba zalknou záští. Tobě to nesmí vadit. Dřepni si na zadek a svojí

sílu uvaž na řetěz. Voni porád čekaj. Čekaj, až se rozzuříš a někoho zabiješ. Aby tě mohli vodpravit, brácho.

O Velké bábě, Malé bábě a jednom veselém chlapci

Velké a Malé bábě, ať je spere Ardasan

Malá bába seděla v malé světnici a třásla se zlobou. Takovou tou zžíravou zlobou, co žere vnitřnosti. A tvář měla úplně bledou závistí, tak moc, že vypadala dočista jako umrlec. Snad proto se jí mezi obyčejným lidem přezdívalo Rakev. Ó, jak mnoho ta Malá bába nenáviděla. Ó, jak ráda tu svou nenávist živila!

Nejvíce ze všech lidí nenáviděla Velkou bábu. Velká bába totiž měla větší moc, ačkoli nevím, který hlupák ji takovou silou obdaroval, ale už se stalo. Malá bába měla také moc, ale podstatně, podstatně menší. A to ji hrozně žralo. Žralo ji to tak hodně, že byla zevnitř úplně vyžraná. Jako malý tlustý buben, který loudí falešný tón.

Velká bába seděla ve velké světnici a třásla se strachem. Takovým tím strachem, co žere vnitřnosti. A tvář měla úplně brunátnou zástí, že vypadala dočista jako prase. Snad proto se jí mezi obyčejným lidem přezdívalo Svině. Ó, jak mnoho ta Velká bába nenáviděla. Ó, jak ráda tu svou nenávist živila!

Nejvíce ze všech lidí nenáviděla Malou bábu. Malá bába totiž měla menší moc a Velká bába se hrozně bála, že ji ta druhá o její vlastní moc připraví. Bála se, že přijde o svou velkou světnici. A to ji hrozně žralo. Žralo ji to tak moc, že byla zevnitř úplně vyžraná. Jako velký tlustý buben, který loudí falešný tón.

Obě báby se tuze nenáviděly. Ale obě si brzy uvědomily, že se navzájem potřebují. Potřebovaly se mít rády, aby svou moc

udržely pevně v rukou. Bylo to v dobách, kdy v zemi měly staré báby moc a za každou cenu si ji chtěly udržet.

Budeme se mít rády, navrhla Malá bába a v levé oku jí tikalo hněvem. Ano, budeme se mít rády, odvětila medovým hlasem Velká bába a v duchu tu Malou bábu proklela, že s tím přišla jako první. Víš, ty, co, Velká bábo?, zaskuhrala Malá bába. Budeme někoho společně nenávidět. Nenávidět dnem i nocí, jak to umíme. Potáhneme za jeden provaz a jedině pak se budeme mít rády. To je dobrý nápad, rdousila Velká bába tu Malou zlostným pohledem.

A tak obě báby začaly společně nenávidět a měly se rády. Nenáviděly stromy pro jejich dlouhý život. Nenáviděly květiny pro jejich kouzelnou vůni. A taky duhu pro její zářivé barvy. A déšť, vítr, slunce, zemi. Všechno nenáviděly pro něco, co ony samy neměly. A potom začaly nenávidět lidi. A mezi nimi i jednoho chlapce. Už jenom proto, že neměl vůbec žádnou moc. Nebyl zevnitř ani trochu vyžraný a nebyl jako tlustý buben, který loudí falešný tón. Tak převelice ty dvě zlé báby nenáviděly.

Ten chlapec byl šťastný a rád si prozpěvoval. Nelíbí se mi jeho zpěv, našeptávala Malá bába té Velké. Máš moc. Zakaž mu zpívat. Máme se rády, odsekla Velká bába. Nelíbí se mi jeho zpěv, když tobě se nelíbí. Zakážu mu tedy zpívat. A tak Velká bába zakázala chlapci zpěv.

Ten chlapec byl veselý a rád se smál. Nelíbí se mi jeho smích, našeptávala Malá bába té Velké. Máš moc. Zakaž mu se smát. Máme se rády, odsekla Velká bába. Nelíbí se mi jeho smích, když tobě se nelíbí. Zakážu mu tedy smát se. A tak Velká bába zakázala chlapci smích.

Ten chlapec byl mladý a měl rád život. Nelíbí se mi jeho mládí, našeptávala Malá bába té Velké. Máš moc. Zakaž mu existovat. Máme se rády, odsekla Velká bába. Nelíbí se mi jeho existence, když tobě se nelíbí. Zakážu mu tedy vůbec být. A tak Velká bába chlapci zakázala, aby vůbec byl.

Tím celé povídání končí. Celé to podivné povídání o dvou zlých bábách a malém chlapci. Už není, o čem bych dál psal. Někdo z vás možná ohrnul nos. Někdo se třeba ptá, jestli jsem ty báby znal. Inu, znal i neznal. Každý možná někdy podobné viděl. Nebo ještě uvidí. Je jich hodně. Stačí jen pořádně otevřít oči a dívat se. Možná se ptáte, zda se ten příběh opravdu stal. To vám dnes sotva někdo řekne. Vím jen, že to bylo v dobách, kdy báby měly v této zemi moc.

O vetešníku Vařplovi, obchodní bitvě a nadšeném potlesku

Timonu Tchan Čimu, s obdivem k jeho vypravěčskému nadání

Je to takový nenápadný zastrčený krámek. V loubí na nurnském náměstí. Přesně tam, kde ústí ta malá křivolaká ulička. Polní ulice se jí říká. Asi proto, že vede přímo do polí. Je to takový nenápadný krámek. Obyčejný obchod, řeknete si. Špinavá okna, oprýskaná omítka, poctivé jasanové dveře se zvonečkem, takovým tím mosazným, co tenounce zvoní, když náhodou přijde zákazník, tři schody dolů, nic víc, žádný zázrak. A ještě bych zapomněl. Nad vchodem se v ševelícím větru houpe rozvrzaná orezlá tabulka, vývěsní štít. Vařpl Bulivoj, obchod towarem opotřebovaným, pláčou vybledlá tiskací písmena. Prostě, vetešnictví, řekne si kolemjdoucí, sklad různého haraburdí a všelijakých krámů.

Zvoneček zacinkal, do obchodu po několika schodech sestoupila skupinka dobrodruhů a pan Vařpl se vybatolil na scénu. V ochodě je to jako na divadle. Všichni jsou herci, nakupující i prodávající. Kdo zahraje svou roli lépe, sklídí potlesk. A hlavně peníze. Pan Vařpl je dobrý obchodník.

“Sháním baťoh. Vobyčejnej baťoh”, pronesl mutujícím hlasem chlapec v plandavém brnění a opřel o pult lacinou hůl z tvrdého dřeva. Ty budeš asi chudej, pomyslel si pan Vařpl. Ale co. V obchodě neznám bratra. Nacvičeným pohybem ruky hrábl do regálu, vybral jednu postarší tornu a oprášil ji.

“Tak, čtyry zlatý, pane”, začal obchodník nelítostnou ofenzívou.

Chlapci zamžikaly oči překvapením a polkl nasucho. “Dva zlatý, pane. Sem chudák, dočista chudák”, odvětil plačtivě a začal si přepočítávat drobné.

“Štýry zlatý sem řek, pane, niž nemůžu jít”, zůstal Vařpl neoblomný. Dobře si spočítal, na co kluk má a na co ne.

“Tři a půl, tři a půl”, zaškemral chlapec. Nakonec se ještě rozplakal. Vařpl shrábl peníze do truhličky a v uších mu zazněl potlesk. První dějství má za sebou.

Malý hobit s pichlavýma očima na důkaz přátelství vyplázl jazyk, vesele se zahihňal a zatroubil na pestrobarevnou pout'ovou trumpetku. Šprýmař. A nebezpečný protivník. “Mám, abych tak řek, zájem o šperháky. Zlodějský nádobičko, víme?”, promluvil hobit, postavil se na špičky, aby dosáhl na pult a ukázal zlomený paklíč.

“Pane, měl bych tady jeden svazek speciálně pro vás”, rozhodil lstivý Vařpl své sítě, “Podívejte na ty vytepaný nápisy”. A ukázal zlodějské náčiní s roztodivnými klikyháky puncovních značek.

“Ty tepaný nápisy mě ani tolik nezajímaj. Jde mi hlavně vo funkčnost”, zbystřil hobit pozornost. Dobře si uvědomil, že co je takříkajíc speciální, bývá mnohdy drahé.

“Nó, sou fakt dobrý, to je vyzkoušený vodborníkama”, kul Vařpl železo, dokud bylo žhavé. To se ale přepočítal. Malý hobit nebyl jen tak leckdo. Byl to zloděj a vyznal se dobře v hodnotě těch kterých věcí a cenností.

“Vy mě totiž, pane, nutíte, abych ty šperháky na vás vyzkoušel”.

Vařpl couvl a dál nepokoušel osud. Prodal, ale potlesk připadl prťavému hobitovi. Druhé dějství se na celé čáře skončilo porážkou.

“Víte, nás malý každej terorizuje. Každej nás přehlízí”, omluvil hobit svou obchodní neoblomnost, schoval nové nádobičko s vytepanými nápisy, nádobičko speciálně pro něj, do příruční mošničky, vytáhl pout'ovou trumpetku a jal se muzicírovat.

Opona se zvedla, napětí v sále začalo vrcholit. Na scénu se vykolébal mohutný barbar. Mohutný, ale blbý, odtušil Vařpl a rozhodl se pro zdrcující útok.

“Chci baťoh”, vyšťekl chlap své přání po barbarsku.”A luk. Hele, máte luk?”.

“Nó, tady nemám. Ale seženu. Uctivej služebník”, usmál se dobrácky prodavač a poslal svého syna Mílu ke zbrojírni. Za chvíli už stanovil cenu. Neúprosně, tvrdě. Jak to musí být.

“Tys upad, chlape, kde na to asi mám vzít? To si myslíš, že kradu?”, zaškaredil se tupý barbar a Vařpl o krůček couvl. Prohrát jednu bitvu neznamena projet celou válku. To je stará moudrost. Ta se u Vařplů dědí z otce na syna. Hlavně se ovládat a tvářit se mile. I když je zákazník buran.

“A co vaky na vodu?”, překoktal nevzdělanec další položku ze svého seznamu.

“Dva zlatý”.

“Vaky na vodu?”, povytáhl obočí chlap v plechu, podle vizáže a jizev zřejmě válečník.

“Ano”, zaznělo sotva slyšitelně, asi tak, jako když se čerstvý vánek prohání v korunách stromů.

“Vaky na vodu?!”, zatvářil se barbar nevraživě a Vařpl se kousl do rtu.

“Ale mám tady pro vás speciální”, hrdě se bránil obchodník. Už nechtěl prohrát. Už nechtěl ustoupit. Chtěl, aby mu hlediště zase jednou tleskalo. Přál si konečně aplaus.

“Já nechci speciální”, zavrčel válečník, “Já chci vaky na vodu. A za zlatku”: Zřejmě neumí počítat víc, než do jedné, prolétlo Vařploví hlavou. No, nevádí. Musím vyjednávat s tím, co je.

“No, tak tady mám takový starší”, pravil naoko rezignovaně kupčik a vysypal před zákazníka obsah lněného pytle. “Musíte si je zašít”.

“Voni sou děravý”, zarazil se barbar a zatvářil se krajně nedůvěřivě.

“Né, nejsou děravý”, chlácholil jej Vařpl, “Ale musíte si je zašít”.

To už bylo zřejmě nad válečnickovo chápání. “Za zlatku?”, otázel se nejistě.

“Zlatku a jeden stříbrnej”, zkoušel dále barbarovy nervy kupec. Barbar celý zkoprněl, bylo vidět, že mocně přemýšlí. Náhle mu v očích svítl plamének vítězství. Dostavil se nápad.

“Tak mi k tomu dejte ještě křesadlo a sme si kvít”. Inu, barbar. Chytil se do sítí velkého obchodníčení a jako neohrabaná tlustá ryba se stále více a více zamotával do pevných ok.

“Ale křesadla tady máme drahý, pane. Móc drahý”, vyrazil do dalšího útoku Bulivoj Vařpl, vojevůdce přes krámový pult, “Sedm zlatek”.

“Tolik?”, vykulil oči chlápek ve zbroji a začal mocně kalkulovat, jestli ho ten vetešník náhodou nechce okrást. Nechci, pomyslel si Vařpl. Alespoň ne moc.

“Jo, pane, sedm zlatek. My sme totiž vetešnictví. Vetešnictví”, dodal jakoby na vysvětlenou.

“Ale když mi tam přidáte pět loučí a šicí potřeby”, postavil se na chabý odpor nepříliš vzdělaný válečník.

Vařpl v duchu zajásal. Je to přeci jen tupec, ten barbar. “No, tak aspoň za deset, pane. Ale dám vám k tomu dvě špulky nití zdarma”.

“Tolik? To ste vetešnictví?”, podivil se znovu válečník. Podivil se, pravda, ale už jen tak mírně. Byl mile překvapen, že dostane nitě jako pozornost podniku.

“My nejsme vetešnictví”, začal plést Vařpl prostoduchému barbarovi hlavu, “My sme obchod s opotřebovaným zbožím”.

“Takže deset zlatek i s tím baťohem”, postavil se zákazník na chabý odpor.

“Ne, baťoh už máte na účtě. Slevim maximálně na devět”, zněla tvrdá odpověď. Tvrdě, nekompromisně. To se musí. Barbar je ve slepé uličce. Je v koncích.

Mám už jenom vosum”, pokusil se válečník pana Vařpla uškemrat.

“Tak vám seberu ty šicí potřeby”.

“Tak jo, tak to беру”, usmál se strnule barbar. Byl rád, že už ten obchod konečně uzavře. Byl rád, ale ty šicí potřeby ho stejně mrzely. Sbalil si tedy nákup a ještě se nejistě optal: “A co, když mi ta voda z měchů bude protejkat? Tak co potom?”. Chce šitíčko, pomyslel si obchodník. Poslední záškub. Kapitulace. Nic nebude!

“Ta voda, pane”, opřel se Vařpl hrozivě o pult, “Ta voda teda rozhodně protejkat nebude. Barbar se smutně vypotácel ze dveří a malý mosazný zvoneček se rozezpíval. Asi tak, jako když první

nadšený divák na konci představení plácne dlaní o dlaň a spustí obrovskou lavinu, které se říká potlesk.

Opona spadla, potlesk v uších Bulivoje Vařpla dozněl, dokonce i jeho ozvěna, dokonce i malý zvoneček, všechno ztichlo, jen malý zapomenutý psík běhal po prostoru, jemuž majitel obchodu říkal hlediště, a ten psík tam běhal a vrčel, dokonce se vyčural v rohu, takový byl nevychovaný. A ten psík tam pořád běhal a všechno očichával a několikrát řekl jakési nepochopitelné: “Bug, bug, ágr”, což je jistě na psa divné. A ten pes se vám najednou celý naježil, postavil se na zadní a pravil: “Já bejt skřet a chtít volej”. Pan Vařpl se podíval blíž a opravdu viděl, že to není žádný zatoulaný pes, ale smradlavý skřet, co neumí ani pozdravit, nevychovanec. Zřejmě patřil k té družině, co právě odešla.

“Přijďte, pane, když tak za půl hodinky, já se porozhlídnu po skladě”, řekl kysele pan Vařpl, protože neměl vůbec náladu se s nějakým prašivým skřetem bavit a dobře věděl, že takový prašivý eklhaft nemá ani ponětí o tom, co znamená půl hodiny, ani určitě neví, co to jsou peníze, a bez peněz k Vařplovi nelez, jak praví přísloví, takže pardón, pane skřet, ale dveře jsou támhleto dřevěný prkno ve zdi.

“Eště chtít jídlo, malej skřet”, poulelo své smutné oči to chlupaté stvoření s žlutými zuby a nic nedbalo na prodavačův chladný pohled skvící nenávistí.

Ale tady není žádnéj dobročinněj spolek, pane skřet, tady je Vařplovo, a kde je Vařplovo, tam platěj úplně jiný zákony, takže: “Přijďte zejtra, snad přijede zásobování”. Vařpl dobře ví, že zítra je sobota, takže nikdo nepřijede, ba co víc, krám zůstane zavřený. Vždyť každou sobotu jezdí se starou, jako s Vařplovou, a malým Mílou za tetou do Ouněžlic, což jest sestra od starý, jako dcera tchýně. Takže ten skřet má smůlu a může se klidně uklepat, nikdo mu neotevře. Skřety tady nikdo nemá rád, už od starých válek tam na severu.

Skřet smutně odchází za svými kumpány a Vařpl je rád, že dohrál zase jedno představení do konce, že mu lidé tleskali. Jó, to je poslední generace dobrejch vobchodníků, pomyslel si vetešník Vařpl, ty mladý stojěj akorát tak za prd. Sou do všeho hrr hrr a každej, kdo

dokáže jít za svou kořistí celý hodiny, dny nebo roky, je přelstí. A voni si tak akorát natlučou a skončej v bahně se zlámanejma kostma.

O jedovaté slině, čistce těla a hygieně duše

Těm, kteří zůstali a nesnížili se sami před sebou

Narodil se humus,
povstal z bahna, špíny,
zavlekl sem tyfus
z jedovaté sliny

Samozplozen z močky,
ze smrduté páry,
s úskočností kočky
přitáhl k nám sváry

I když hrozí mela,
tvař se slepě, hluše,
zaved' čistku těla,
hygienu duše

O novoroční slavnosti, palouku nad městem a elfově kletbě

Llandaffovi Quonsettskému

Palouk nad městem se zahalil černočernou tmou, tak černou, že nebylo vidět nic, jen stovky malých světýlek z rozzářených oken nurnských domů a chalup. Připomínaly tak trochu zástupy malých skřítků, strážců lidského štěstí. Právě těch, kteří ve svých lucerničkách hlídají plamínky života a stříbrnými kladívky tepou v lidských srdcích. Právě těch, o nichž hovoří dávné pověsti.

Na stráních ležely zbytky tajícího sněhu, divoké potůčky hlasitě bublaly svou tolik předčasnou píseň jara. Bylo to až s podivem, nastal teprve poslední den přednovoroku, dalo se očekávat, že mrazy ještě udeří v plné své síle. Přírodě se nedá poručit, řídí se úplně jinými zákony, než jsou zákony lidského pokolení. Jsou nevyzpytatelné a naprosto spravedlivé pro každého. Bez rozdílu. Z dálky se ozýval bujarý smích a veselí, vždyť se chýlily k vrcholu novoroční oslavy, oslavy, kterými se lidé loučili se starým rokem a vítali příchod toho nového.

Na palouku nad městem ale vládlo naprosté ticho. Ticho vskutku posvátné a důstojné. Takové to ticho, co v člověku vyvolává pocity úcty a čistého přátelství. Malá skupina mužů nehybně stála a mlčky pozorovala les na horizontu. Za chvíli vyjde měsíc. Vyhoupne se nad koruny stromů a zaplaví krajinu stříbřitým svitem. Vynoří se jako ztracený koráb z dávných dob. Blížila se půlnoc.

Ještě chvíli, pravil vážně malý kudůk ve svátečních šatech, pečlivě vyžehlených, když se jeho vlídné tváře dotkl první něžný paprsek luny. Jasně jej ucítil. Jeho vlídný chladivý dotek. I tváře ostatních vystoupily z temnoty a na stráních nad Nurnem se

roztančilo na tisíc stínů v krásném půlnočním reji. V reji tak úchvatném, až oči přecházely.

Kudůk postavil na mokrou zem starožitné přesýpací hodiny a obrátil je dnem dolů. Maličká zrnka křemenného písku se dala do pohybu a drala se úzkou vpustí ven. To bylo najednou tlačení a předbíhání. To bylo najednou spěchu! Muži mlčky stáli, uzavřeni do svého nitra, a s jistým napětím sledovali tenkou čárku padajícího písku. Nachýlil se čas.

Poslední zrnko dopadlo do skleněné baňky hodin a v dálce nad městem zarachotily první salvy rachejtlí a roztodivných alchymistických prskátek a barevných ohýnků. Obloha se rozzářila záplavou světél. Tak a máme nový rok, prohlásil zvesela malý kudůk, drahocenné hodiny šetrně zabalil do hedvábné látky a uložil zpět do mošny. Potom otevřel láhev mallikornského perlivého, ročník 1028, a naplnil plechovou číš. Dobré víno, to šumivé mallikornské. Říkalo se mu Perlík. I ostatní se chopili pohárů a připili na zdraví. A nejenom na zdraví. Také na přátelství, které je velmi vzácné, a na svobodu, již si obyvatelé západního Gwendarronu v dávných dobách tolik těžce vydobyli a i dnes pro ni byli ochotni obětovat třeba i život. A na lásku připíjeli, na tu opravdovou, voňavou. A na dlouhý život. Tolik se toho našlo, čemu bylo důležité připít. Bez tolika věcí se člověk necítí člověkem, ač si to mnohdy neuvědomuje. Ty věci jsou všední, obyčejné, když je člověk má, ale jsou velmi důležité. A na to vše muži připíjeli a radovali se a veselili. A také děkovali, že jim bylo dáno tohoto dne se dožít.

V kruhu přátel stál jeden pán. Stál mlčky a tiše, třímal pevně svou číš, ale neveselil se tolik, jako ostatní. Vlastně se vůbec neveselil. Ani trochu. Aspoň tak to vypadalo. Byl vysoký a vypadal vznešeně v té velké chvíli. Elf. Mezi druhy se těšil velké vážnosti a úctě. A právem. Hlavně pro svoji moudrost a učenost. A ten elf jen tak tiše stál a oči se mu podivně leskly v měsíčním přísvitu. I tvář měl bledou. Připomínal funebráka v tom dlouhém černém plášti a bílé košili. Ale ne takového toho morbidního zřízence, co odváží mrtvé

a dělá špinavou práci. Měl v sobě něco důstojného, co vyvolává tichou bázeň.

Elf se napil vína a znenadání promluvil. Mluvil vážně a pomalu. Přitom kladl důraz na každé slovo, které pronesl. A jeho hlas měl takovou zvláštní barvu. Dolehl na veselé druhy jako těžký balvan.

Jsem rád, že je pryč, ten starý hloupý rok, pravil elf. Byl to nejhorší rok v mém životě. Doufám, že se už nikdy nevrátí. Nenávidím každý jeho den, každou chvíli, kterou mi přinesl. Ať si táhne, ať zmizí každá vzpomínka naň. Ať si táhne, odkud přišel. Třeba do řiti, ale ať už táhne. Ó, jak jej nenávidím. Ó, jak jej proklínám. Kletbou strašlivou a temnou. Ten rok znamenal jen utrpení a bolest. K čertu s ním.

Tak řekl ten moudrý pán a znova se napil. Snad aby spláchl hořkost z úst. Možná chtěl uzříť pravdu, která je prý ve víně. Prostě se napil. A nad jeho hlavou se utvořil šedavý obláček, kdo ví, kde se tam vzal, který chvilku kroužil a tančil, než se úplně rozplynul. Vypadal jako aura bohů nebo svatozář. Těžko říci, co měl znamenat. Možná byl dílem náhody, možná ne. Snad šlo jen o dým z nějaké opožděné třaskavky. Ten úkaz trval jen pouhý okamžik, ale dodal elfovým slovům na významu. Kdo ví, proč elf tak divně hovořil. Těžko říci, proč cítil takovou nenávist. Své důvody nikdy neprozradil, ani po nějakém čase ne, a o novoroční příhodě už nikdy nemluvil.

O jakém utrpení elf mluvil? O jaké bolesti byla jeho slova? Nikdo neví. Na každý pád, bylo to pro něj asi těžké údobí.

Bylo to v roce, kdy divocí skřeti povstali na severní hranici. Mnoho lidí tehdy pocítilo barbarskou krutost skřetích nájezdníků.

Bylo to v roce, kdy mladička Andula Skálová skočila z nešťastné lásky z Nurnské radnice. Dělal květinářku v Přístavní ulici. Rozbila se o dlažbu.

Bylo to v roce, kdy dědeček Heřmánků ochrnul na obě nohy.
Spadl ze střechy. Chudák stařenka Heřmánková se potom udřela k
smrti.

A ve stejném roce se přišlo na podvody jistého druida.
Taková pochybná existence. Byl to přítel.
Ta doba byla pryč. Byl nový rok.

O Huhlavém Herbertovi, Rvizovi Hnisovi a Plešounu Sarimovi

Lidské malosti, která chce být velkou

Bylo, nebylo, v jedné chudičké vsi žil elf. Alespoň se to o něm říkalo, že je elf. Byl celý takový podivný. Měl chlupaté ruce i prsa a divokou nečesanou kštici. Jeho hlas rozechvíval skály burácivou ozvěnou, až samy pukaly. Byl sprostý a jedl rukama. Požíral lupení a pil jen pramenitou vodu. Jmenoval se Herbert Álfheimský, ale nikdo mu neřekl jinak, než Huhlavý Herbert. Prostě taková pochybná existence.

Bylo, nebylo, v jedné plesnivé jeskyni žil kroll. Alespoň se to o něm říkalo, že je kroll. Byl celý takový podivný. Měl podřobaný obličej a kudrnaté chrouny, spečené do copánků. Hlásal mír a mučil mouchy. Miloval lidi a tak je chtěl zabít. Po celém těle měl ošklivou hnisavou vyrážku. Jmenoval se Rviz, ale nikdo mu neřekl jinak, než Rviz Hnis. Prostě taková pochybná existence.

Bylo, nebylo, v jednom šeredném lese žil barbar. Alespoň se to o něm říkalo, že je barbar. Byl celý takový podivný. Měl nepěstěný vous a lesklou bílou pleš. Byl ješitný, lhal a podváděl. Miloval zlato, zálesácký dort a likér z jehličí. Nejraději ze všeho měl ale sám sebe. Jmenoval se Sarim Gorůdyjský, ale nikdo mu neřekl jinak, než Plešoun Sarim. Prostě taková pochybná existence.

A ty tři pochybné existence se vám takhle jednou zpřátelily. Vlastně ne, vůbec ne. Nespřátelily se. Ani nemohly. Ony totiž přátelství neznaly. Ale zkrátka, ty tři existence se vám takle jednou daly dohromady a zavraždily mého synovce. Prostě smůla, řeknete si. Náhoda je blbec. A pak má mít člověk v něčem jistotu.

O Skarlyn Tithové, vázacím drátu a pomíjivosti krásy

Věnováno gwendarronské spravedlnosti, jež potírá zločinnost

Pořád ještě spala. Spánkem dlouhým a pokojným. Měla pěstěnou bílou pleť a krásné řasy. Takové ty dlouhé černé, jaké mívají mladé dívky. Při pohledu na ni srdce plesalo. Ten pohled uzdravoval bolavou duši, vracel ztracenou sílu a chuť do života.

A ona jenom ležela na polstrovaném loži v záplavě povadlých lučních květů a vůbec nic nedělala, ani se nepohla, ani nepousmála. Nic. Prostě jen ležela, oděná v usedlý černý šat, který dodával jejím ladným tvarům a křivkám ten správný rozměr, rozměr, jehož existenci ještě nikdo nikdy nedokázal. A přeci tu byl. A přeci existoval. Sám jsem jej spatřil a těšil se z něj.

Ta dívka byla krásná, úchvatná. Alabastrové hrdlo měla upravené žlutým šálem, šálem, který zakrýval něžnou nachovou čárku striangulační rýhy. Ano. Vím, že nespala. Byla mrtvá. Už tři dny. Na márněm stole. Jen díky sezónním ledařům, kteří dodávají led nejen do všech nurnských krčem, ale i sem, za hřbitovní zeď.

A tak tu ležela, krásná a vzdálená pro můj pohled, chladná a ctnostná k teplému dotyku mé dlaně. Krása je pomíjivá, i tahle pomine. Všechno jednou pomíjí, nic není věčné. Ani ona. Sladká Skarlyn Tithová. Chudinka nevinná. Někdo ji uškrtil. V Hobitích d'ourách za bezhvězdne noci. To je taková křivolaká ulička vedoucí z Kozího plácku. Tam ji někdo uškrtil. Vázacím drátem, co se jím spravují ploty a váže chmel.

Kdo to mohl udělat? Uprchlý odsouzenec? Psychopat Ušoun? Nebo pověstný Trojhlavec? Nikdo neví. Nejspíš nějaké prase. Prase

s velkým P. Možná těch vepřů bylo víc. Dva? Nebo snad tři? To už je jedno. Ta dívka je po smrti. Mrtvá. Při pohledu na ni srdce plesalo. Ten pohled uzdravoval bolavou duši, vracel ztracenou sílu a chuť do života.

Ale kdo ji bude vracet za pár dní. Kdo uzdraví mou bolavou duši? Těžko říct. Třeba nějaká jiná dívka. Kdo ví. A možná, že ji zase nějaký zlý člověk uškrtní vázacím drátem. Takovým tím drátem, co se jím spravují ploty a váže chmel. Všechno je pomíjivé.

O ženě Boženě, dobrém vychování a troše krollího pachu

Boženě Rugornské

Byla jedna žena, jmenovala se Božena, holdovala tvrdé práci, o svátcích světabolu, zpívala si hrubým hlasem písně nemravné, pod nosem měla tvrdý knír, stejně tak na předloktích, spala na slámě, tedy v chlévě, smrkala přes prsty a jedla rukama. A takový z ní šel strach a hnus, až výřečníkům dřevěněl hrůzou jazyk, němí vykřikovali fuj a blé, vidomí si dloubali oči a slepí je zase poulili strachem. A jak se tak krmila, ukrutně krkala, víno jí teklo po tvářích a huba se leskla mastnotou. Inu chutnalo jí výtečně, přenáramně, až se jí za ušima dělaly boule, velké boule, mohla si je dovolit, když byla obdařena tak velikýma ušima.

Tak převelice byla škaredá, že mnohý se tázal, zda je vůbec ženou, ta Božena, ale toliko je jisté, že podle jména lze rozpoznat dosti, tedy alespoň pohlaví. A pohlaví, to ona měla, o tom není sporu. Vždyť na světě může být nemálo žen Božen, to není nemožné, a zcela určitě některé mohou být i krásné, ale najdete jediného chlapa s takovým jménem, ba co víc, přiveďte takového, co jest naň pyšný! A kdyby přeci jen ano, pak si uvědomte, že není právě zdvořilé pochybovat o něčem, co se vám snažím vyložit, je krajně netaktní pořád se tázat co by bylo, kdyby bylo, zvláště pak, když mne zrovínka žádná jiná Božena nezajímá, jenom ta, o níž vyprávím, vlastně ani ta ne. Ale když už jednou člověk něco nakousne, měl by to dokončit, tak praví prostý obyčej a mrav, tedy dobré vychování, jehož se mi také dostalo, alespoň trochu.

A tak budu dál rozprávět o ženě Boženě, i když to nikoho příliš nezajímá, ani mne ne, hlavně o tom, že byla sprostá a nenávidná, klevetila a hryzala si nehty, mluvila málo, jen v holých

větách, ale zato velice hlasitě, a za každou tečkou si mocně odplivla, pročez měla neustále sucho v hrdle. A tu svou proklatou žízeň utápěla v kořalce, kterou pálila z tvrdých chlebových kůrek, jichž zbylo z každého pecnu požehnaně, takže byla často v limbu, tedy opitá až hanba.

Bylať tedy jedna žena, jmenovala se Božena, ale už není, odešla a je navždy pryč, spral ji ďas nebo ardasanská bába, kdo vlastně vůbec ví, ale na každý pád sešla z očí, sešla z mysli, nic po ní nezbylo, vůbec nic, ani obrázek, ani střepy z rozbitého nádobí, jenom trochu toho krollího pachu a hořká chuť v lůně vzpomínání.

O klesání na duchu, vzpomínkách a požehnání

Věnováno nurnským družiníkům

Když klesám na duchu, vzpomínám těch, kteří zemřeli. Těch, kteří položili život, aby jiní mohli žít, i těch, kteří zemřeli, aby neškodili druhým. Vzpomínám lásek i zklamání, a hrdinských činů vzpomínám, těch obzvláště. A také všech jmen, jež jsou mosazným štítkem dobrodruha nebo popisnou cedulkou, chcete-li. Vzpomínám těch, kdož požívali úcty i těch, co zradili. Bylo nás mnoho, věru, jako v polích máku, jako listí na stromech. Byli jsme stejně nicotní a roztřesení. Těch všech já vzpomínám.

A také žehnám, to z hloubi duše. Žehnám těm, kteří kdy spasili můj život. Žehnám těm, kteří mi stáli po boku v chvílích nejtěžších. Žehnám všem, kdož ctili mé jméno a stranili právu. Žehnám světloňům, kteří střežili plamének lucerny jako vlastní svědomí. A také žehnám Prozřetelnosti, té nejvíce. Že dala, abychom vůbec byli, alespoň nakrátko, ale přeci.

O mýtech, historii a jehle v kupce sena

Svému učiteli Krochtovi Moskytovi

Mýty jsou silnější než historie
Naplnují srdce touhou a oddaností cíli
Svazují duši silným poutem
odpovědnosti za vlastní konání
a dávají obrazu žití novou perspektivu,
další rozměr smyslu holého bytí,
existence prostého já,
v němž lidé hledají celé věky
vlastní podstatu sebe sama,
což mnohdy bývá nesnadné
Zkuste nalézt jehlu v kupce sena
Nejspíš ji nenajdete,
i když třeba zbývá času celý život,
pořád je ho směšně málo,
aby každý konečně jednou pochopil,
že mýty jsou silnější než historie,
a zbytečně se nehnal za přeludy

O jistých věcech, nechtěných dětech a vypáleném cejchu

Derganovi Prokletému

Jsou věci, které se mi z hloubi duše protiví,
chutnají jako bláto ze zatuchlé louže,
jsou jako sousto kýmsi předžvýkané,
tak odporné, tak odpudivé,
až v žilách krev se vaří, klokotá,
jsou nechtěnými dětmi spleťtých událostí,
vzrostlých ze zárodků hnilobného bujení,
počatých za bouřlivých nocí kořalečného opojení
z podivného milování
páchnoucích opilců a škaredých slečen
a jejich pán má vypálený cejch

O provazníku Bastyrrovi, bylinkáři Oukropkovi a pošťáku Hlůvovi

Lidovým filosofům

Provazník Bastyrr, bylinkář Oukropek a pošťák Hlůva si jednou takhle po ránu o svátcích slunovratu vyšli do lesa na houby. Jdou a jdou a jdou, houby jedlé sbírají, mlází a bujné kapradě po kolenou prolézají, košíky naplňují a u dlouhého sbírání mezi sebou předlouze klábosí. A jak tak jdou, bylinkář Oukropek se najednou shýbne, ze země pozdvihne předmět jakýsi a hlasitě volá: Toť jistojistě prašivka prašivá. Ó jak je šeredná, ó jak je zelená. Ta bude jistě otrávená! A Bastyrr s Hlůvou, moudře pokyvujíc hlavami, úporně si roztodivný předmět prohlížejí. Opravdu šeredná, říká Bastyrr. Opravdu zelená, praví Hlůva. Ta bude jistě otrávená!, volají všichni tři hnusem. A milý Oukropek rozkope prašivku po zeleném mlází a zbylí dva rozbité kousky hledají a v rozměklou zem zlostně zadupávají.

Provazník Bastyrr, bylinkář Oukropek a pošťák Hlůva si jednou takhle po ránu o svátcích slunovratu vyšli do lesa na houby. Jdou a jdou a jdou, houby jedlé sbírají, mlází a bujné kapradě po kolenou prolézají, košíky mají způli plné a u dlouhého sbírání mezi sebou předlouze klábosí. A jak tak jdou, pošťák Hlůva se najednou shýbne, ze země pozdvihne předmět jakýsi a hlasitě volá: Toť jistojistě láhev rumová. Ó jak je šeredná, ó jak je zelená. Ta bude jistě otrávená! A Bastyrr s Oukropkem, moudře pokyvujíc hlavami, úporně si roztodivný předmět prohlížejí. Opravdu šeredná, říká Bastyrr. Opravdu zelená, praví Oukropek. Ta bude jistě otrávená!, volají všichni tři hnusem. A milý Hlůva rozkope láhev po zeleném mlází a zbylí dva rozbité kousky hledají a v rozměklou zem zlostně zadupávají.

Provazník Bastyrr, bylinkář Oukropek a pošťák Hlůva si jednou takhle po ránu o svátcích slunovratu vyšli do lesa na houby. Jdou a jdou a jdou, houby jedlé sbírají, mlází a bujné kapradě po kolenou prolézají, košíky mají celé plné a u dlouhého sbírání mezi sebou předlouze klábosí. A jak tak jdou, provazník Bastyrr se najednou shýbne, ze země pozdvihne předmět jakýsi a hlasitě volá: Toť jistojistě dítě odložené. Ó jak je šeredné, ó jak je zelené. To bude jistě otrávené! A Hlůva s Oukropkem, moudře pokyvujíc hlavami, úporně si roztodivný předmět prohlížejí. Opravdu šeredné, říká Hlůva. Opravdu zelené, praví Oukropek. To bude jistě otrávené!, volají všichni tři hnusem. A milý Oukropek rozkope dítě po zeleném mlází a zbylí dva rozbité kousky hledají a v rozměklou zem zlostně zadupávají.

A co jsme si z dnešního houbaření odnesli?, filosofují tři přátelé na zpáteční cestě domů. Košíky plné hub, přemýšlí nahlas bylinkář Oukropek. A roztrhané gatě, praví pošťák Hlůva. A provazník Bastyrr říká: A také poznání, že s příchodem civilizace se po lesích povaluje spousta neřádstva. Byl to pěkný a poučný den, radují se všichni tři.

O zkroucené myšlence, sebevražedné touze a následném činu

Mojí pivní múze

Popíjel u stolu
s myšlenkou zkroucenou,
chvěla se ozvěnou,
mínila uletět

V aleji topolů
snad nežli hladovět
toužila zaniknout,
přetrnout své soužení
pod smyčkou konopnou
ve stromu odnoží

že člověk ustrne
v mylném svém domnění
potají doufala,
tak sáhla po noži
a v tichu skonala

O noční můře, noci katů a pádu bez okolků

Armidské tragédii roku 1043

Je to noční můra,
tenhle večer, tahle noc
Někdo spí a někdo křičí hurá
a někdo blíže do záchodu o závod
Možná je to sen,
možná z probuzení den,
sporná je hranice těch dvou protipólů,
oba dva spolu
a oba popírají sebe sama,
svoji podstatu,
svoji existenci
Je to noc katů,
zástupy odsouzenců
ve frontách k audienci
popravčího špaluku a sekery,
z nichž třebas leckterý
v záplavě květin mezi věnci
vyřkl by své nejtajnější přání
poslední,
vyznat se z hříchů, holku hladit dlaní,
modlit se
k nějakému bohu, ke svědomí, ke dni zrození,
k něčemu velikému a vzdálenému
všechno je marný
i ten pláč plný snahy
a odhodlání bez odvahy
je k ničemu
Osudu váhy

stejně jsou cinknutý,
jako ty karty někde v rukávu
hajzlova dvouřadýho saka,
co tváří se na svůdce, na světáka
a přitom jde o posranýho ničemu
Je to pád bez okolků
tam na dno bažiny,
kde nic neroste, ani nenávist,
království čolků, divokých tasemnic,
znamenáš nic
a nejsi bez viny

O počítání oveček, zahánění duchů a ovčáckých psech

Depresi, ty sviní

Když večer usínám, počítám ovečky. Vyběhnu na luka, prohlédnu pastviny, vysmýčím chlévy i stáj. Seženu stádo a zavřu jej na zámek, na dubovou petlici a pustím ovčácké psy. Pak bosky vystoupám na kopec, pohlédnu do kraje a každý kout, temnou skulinu, kradmé mihnutí bez hlesu prozkoumám. A až se nachýlí hodina duchů, bez obav zaženu je. Budu silný před strachem z osidel noci. Budu se bát a přesto své jméno nezradím. Nezradím ani jediného beránka, ani ovečku, věrného psa. Navzdory stínu celého světa. Navzdory Tobě a všem ostatním. To proto, že ucítím sílu svého bytí. Bude to síla v dotyku. V dotyku měsíčního paprsku, nesmírnosti nebe a netušených prostor nad ním. Rozpřáhnu náruč a zazpívám píseň díkůvzdání. Za to, že mi bylo dáno prožít další den. Vždyť v prožitku tkví smysl existence! A nic na tom, že mi nikdo nerozumí...

O armádě temnot, zpustlém knězi a řinčení řetězu

Svému osudu, jenž každému se jednou naplní

Armáda temnot vyráží do útoku,
zpustlý kněz káže poslední sloku
zběžného požehnání,
aby se neřeklo a bůh se nešklebil,
neukázal prstem

Těžký zvuk kroků,
řinčení zbraní,
řetěz vrzne,
jak zástup odsouzenců prost všeho předbíhání
vzepře svůj viny díl

Sněží a mrzne,
chlad bělí klouby pěstem,
oči kalí hořkostí,
biřic křičí: "Za Armiden, za Armiden!",
někdo se pozastaví nad jeho blbostí, ptá se: "Je to sen?"

A rána bičem je smrtí a probuzením zároveň
zatápe vězeň z Kraje světa
kde končí sen a vstává realita?
Nikde nic, lúzo, takového není
snění jsou střípky skutečného dění

O světlu, tmě a zhášení svíc

Když zhasíš svou svíci života, jde o sebevraždu. Je to útěk od povinností, utíkají jen zbabělci, říká se. A já nechci, maminko!

Zhasí-li plamen někdo jiný, je to vražda, zabití. Úzce se dotýká svědomí. Zlé svědomí je nevyléčitelná choroba, pomalu šířající duši.

Sfouknutí svíce v dobré víře, to je rána z milosti. Slovo milost se mi hnusí, stejně jako žebrající prosebník. Nikdo nemá právo rozhodnit zástup chudých, aby sám byl bohat.

Zhášení dortu svíc je prý krásné. Ve skutečnosti je to Čas. A Čas je stvůra, požírající úplně, úplně všechno. Nevím, jak něco, co se živí odpadky, může být krásné.

Život je světlo a smrt je tma. Hra světél a stínu. Ve světle pozoruješ zvratky světa, abys na ně za tmy mohl s nostalgií vzpomínat...

Hlubina

Cosi se skví na dně sklenky
pravda i lež, svinská sprostota
prodejné děvky vyzývavé
vlnící klubko křivek utahaných
v orgiích beztvářeho propletence
tam kdesi dole v jednom kole
smrdí špiritusem, zrádným hnusem
hlubina kvašeného exkrementu
pohřebiště zpropadenců
podkroví pekla, krypta smrtelníků
chce se mi zvracet na dvě doby
zaměstnat mozek, oči
když se točí, přemetá
spirála žvástů kurev beztvárných
to jejich ách a och, ty pobloudivé vzdechy
nevkusná nahota
vrnících prasat v chlívě plném šrotu
raději nevěřit
nevěřit vjemům, vidu, sluchu
nevěřit zrcadlení v chlastu
nevěřit bohům, mocným, malomocným
nevěřit v pravdu, svinskou lež
nevěřit nikomu
ani sobě

Sebrané lidové pohádky

Getd z Ruindoru

Obsah

O bílé laňce	77
O Budulínkovi	79
Duchové lesní	81
O Henzzovi a draku	82
Jak se stala Narvinye nejkrásnější ženou na celém světě	84
O Karilce a vlkovi	86
Kocour v botách	89
Dlouhý a široký	90
O Otesánkovi	92
O Růžičce	93
O chaloupce z perníku	95
O Smolíčkovi	98
Panna a netvor	100
O Smutné princezně	102
Třetí princ	103
O Zlatovlásce	106
O třech medvědech	109
Žabí příběh	110
Štičí přání	114
O zeleném tabáku	116
O Popelce	118

O bílé laňce

Už je to mnoho let, co v jednom království žila princezna Sára. Většinu času se nudila ve společnosti dvorních dam, ale sem tam si našla okamžik, kdy opustila palác a toulala se po rozsáhlých královských zahradách a parcích, dokud jí nenašla královská lovčí a neodvedla ji zpět do paláce. Všechny funkce u dvora totiž zaujímaly ženy, neboť v kolébce bylo princezně předpovězeno, že do osmnáctého roku života jí nesmí políbit žádný muž vyjma otce, jinak jí postihne strašlivá kletba. Král tedy pro jistotu všechny muže ze svých služeb propustil a jejich místo zaujaly ženy.

Jednoho dne se princezna na svých toulkách po zahradě zatoulala až k malému rybníčku. Chvíli si prohlížela svůj obraz na hladině, když tu k ní přihopkala malá žába. “Ty jsi ale roztomilá žabička”, řekla Sára a uchopila obojživelníka do dlaní. Chvíli se s žábou mazlila a nakonec jí políbila na studenou tlamičku. Vtom se ale stalo cosi neočekávaného, žába jako by začala měnit svůj objem, až vyklouzla princezně z rukou. Sára zírala, jak se žába zvětšuje, přičemž se proměňuje do lidské podoby. A najednou tu místo žáby stál mladý muž. “Děkuji ti za vysbobození, spanilá dívko”, řekl mladík s úsměvem, “Jsem princ Garin, kterého zaklela zlá čarodějnice, a tys mě osvobodila, proto si tě vezmu za ženu”. Když toto řekl, objal Sáru a dal ji pusou. Jaké však bylo jeho překvapení, když se princezna pod jeho rukama rozplynula, a na jejím místě stála bílá laňka.

Sára nevěděla co se s ní stalo. Před chvílí se před ní objevil princ, který byl žabákem, a najednou má sama čtyři nohy. A jelikož ned její mysli přebíral vládu instinkt získaný s novým tělem, dala se na útěk a za chvíli zmizela v lese. Garin za ní chvíli nevěřícně zíral s otevřenou pusou, ale pak se sebral a šel hledat koně. O hodinu později už jel po princeznině stopě.

O týden později, o několik set mil dál jel princ Drinwald na lov. Právě se prodíral hustým křovím, když uviděl bílou laňku. Chvíli si myslel, že má vidění, ale pak uvěřil svým očím, na táhl luk a vystřelil. Zasáhl přesně a laňka se skácela k zemi. Drinwald vykročil, aby zvíře prohlédl, ale vtom strnul na místě. Laňka se začala měnit,

a náhle tu místo ní ležela krásná dívka. Když počáteční strnutí pominulo, přiskočil Drinwald k princezně a začal ohledávat ránu. Zbytečně, byl příliš dobrý střelec.

Náhle uviděl, jak se z křoví vyřítí jezdec s napřaženým mečem. Zareagoval reflexivně a v poslední chvíli se vyhnul smrtící čepeli. “Já tě zabiju, ty vrahu”, řval Garin, neboť to byl on, a zběsile útočil na Drinwalda. Ten se ale vrhnul do boje neméně zběsile a les jakoby se proměnil v arénu. Oba soupeři brzo krváceli z mnoha ran, ale ani jeden nepolevoval. Boj nakonec skončil spravedlivou remízou. Princové se navzájem prokláli a jejich krev se smísila s krví bílé laňky.

O Budulínkovi

Žila jednou jedna liška. Jako většina lišek byla i tato zrzavá a měla nádherný ohnivý ocas. Hodně toho naběhala po lese, aby sehnala potravu pro svá malá liščátka. S životem si nedělala příliš hlavu, vždycky se našel nějaký hloupý zajíc, který si myslel, že se před ní nemusí schovávat. Jí samotnou příliš tvorů neohrožovalo, v lese se našlo jen několik vlků, a sem tam se do blízkosti doupěte zatoulal medvěd. Jinak nudný život spestroval jednou do roka lišák Felix, který tu rozšiřoval četné stavy svých potomků.

V malé chaloupce uprostřed lesa žila jedna babička s dědečkem a ti se starali o vnoučka Budulínka, protože jeho rodiče toho spratka doma nechtěli. Ale dědeček a babička v chlapci viděli hodného kloučka, který byl jen trošku živější, proto ho rozmazlovali a dělali mu pomyšlení.

Byl právě ponovorok, mrzlo až praštělo, dědeček s babičkou byli zrovna na malinách, aby Budulínek měl co mlsat, a ten si zatím na zahrádce hrál se psem, házel po něm tvrdé ledovky. Pes byl napevno uvázaný u boudy, neboť od té doby, co ho Budulínek dráždil vidlemi a pak pozoroval co provede s předhozenými slepicemi chlapce nesnášel a při každé příležitosti se ho snažil napadnout.

Liška se potulovala lesem a hledala něco k snědku. Byla zima, pročež se příliš potravy po lese nepotulovalo. A přece. Takové pěkné sousto. Ale skoro moc velké. Inu, liška doposud nikdy nepřišla do styku s lidmi, neboť ti se příliš hluboko do lesa neodvažovali. A tak se vydala ulovit Budulínka.

Když budulínek uviděl lišku, nechal psa psem a zajásal. “Svezeš mě na ocase”, prohlásil. Liška byla poněkud vyvedena z míry jeho klidem, a jeho řečem nerozuměla. Po kratším přemýšlení a několika Budulínkových výkřicích však pochopila a nechala chlapce nasednout. Dovezla o až do svého doupěte a tam ho vyložila a nechala mladé, aby se o něj postarali. Sama se vydala znovu na lov.

Kdyby měla liška větší zkušenosti s lidmi, věděla by, že si malá liščátka s Budulínkem nedokážou poradit. Chlapec, nadšený z toho, že má nové hračky, okamžitě se mezi liščátka vrhl a vzápětí už svíral v ruce první ocásek, uříznutý kapesním nožíkem. Pak

vyzkoušel, jestli jdou liščátka uškrtit, jako třeba slepice nebo holoubci, a s potěšením zjistil, že ano. Pak vyzkoušel obsekávání liščátek nožem. A ještě spoustu dalších her si s liščátkami stačil zahrát.

Když se liška vrátila domů, našla Budulínka a kolem hromádku částí těl jejích lištiček. Liška chvíli nebyla schóna slova, tedy po pravdě řečeno, ona nebyla schopna slova nikdy, ale i kdyby byla, tentokrát by nebyla. No nechme toho. Tak, když už byla liška schopna slova, samozřejmě bráno obrazně, totiž... No, tak tedy, skočila na Budulínka. Budulínek nebyl zvyklý, aby s ním někdo takhle jednal, nicméně mlátil do lišky svými pěstičkami, ale ta jeho šimrání nevěnovala velkou pozornost, a raději se věnovala rdoušení.

Liška, po té co zardousila Budulínka, dlouho naříkala nad mrtvolami svých liščátek, ale nakonec jí rozptýlil lišák Felix, který šel náhodou kolem, a utěšil jí tím, že zakrátko se jí narodí liščátka další. Teď, když je sama, má alespoň jídlo skoro na celou zimu, protože Budulínek byl pěkně vypasený.

Dědeček s babičkou mezitím marně scháněli Budulínka po celém širém okolí. Mysleli si, že je to jejich chyba, poněvadž nepřinesli domů žádné maliny, a tak naříkali a bědovali. Jejich smutek však netrval dlouho, neboť krátce na to navštívil jejich chaloupku velký černý medvěd, hledající v tuhé zimě nějaký ten žvanec, a oba je sežral.

Duchové lesní

Žil jednou jeden chlapec jménem Siran. Sloužil jako čeledín ve mlýně. Když vyrostl, zamiloval se do jedné dívky z blízké vsi. Ona jeho lásku opětovala, a tak se často scházeli. Problém byl v tom, že mlýn od vsi odděloval les a podle místních pověr v lese řádili lesní duchové. Proto Siran chodil za svou milou jen ve dne, jít v noci přes les se bál. Až jednou mu dívka řekla, že tatíček odjíždí na trh a vrátí se až druhý den, tak aby za ní navečer přišel. Siran byl nadšen, ale měl mnoho práce, protože se nemohl na cestu vydat před soumrakem. Měl sice strach, ale jeho touha byla silnější. Když mlynář viděl, že odchází, zeptal se ho po cíli cesty. “Nechod’ lesem k milé”, poradil mu, “Běž radši přes pole. Duchové lesní jsou zběsilí”. Siran uposlechl a vydal se na cestu.

Ráno šel pantáta orat své pole, když tu jeho pluh vyryl lidskou hlavu. Zrovna šel kolem mlynář a poznal svého čeledína. “Jo, jo. Je to špatnej svět”, prohlásil, “Duchové lesní jsou na poli”.

O Henzzovi a draku

Žil byl jeden dřevorubec a měl tři syny. Nejstaršího Baltermira, prostředního Abranwelfa a nejmladšího Henzze. Jednoho dne starý dřevorubec zemřel a na synech bylo, aby si mezi sebou rozdělili majetek. Nejstarší Baltenmir zdědil srub, jejich skromný příbytek, prostřední Abranwelf zdědil koně a nejmladší Henzz zdědil sekeru.

Henzz tedy vzal své děditství a vydal se do světa. Šel a šel, sem tam si něco přivydělal, nějakým tím kácením stromů, až se dostal do jednoho malého království na pokraji hor. Tam se nechal najmout na prosekání stromů v královské zahradě. A jak tam tak pracoval, aby si zasloužil svůj plat, začal tam vídat jednu dívku a jeho srdce zahořelo touhou. Jenže ta dívka nebyla jen tak obyčejná, byla to princezna, a nějakého Henzze si vůbec nevšimala.

Jednoho dne však přilétl do království drak. Byl to obrovský rudý drak a měl deset hlav. Přistál na královském paláci a pobořil při tom jednu věž a střechu. Pak oznámil, že požaduje princeznu za ženu, jinak zničí celé království. Král, toť se ví, nesouhlasil, proto zasedl s drakem ke kulatému spolu, aby vedli jednání. Král se snažil přesvědčit draka, aby princeznu ušetřil, nabízel mu dokonce svou ženu a tchýni a posléze i všechny dívky z království plus slušnou doživotní rentu, ale drak byl neoblomný. Několikadenní jednání skončila nakonec tím, že drak zpustošil jednu blízkou ves, jako demonstraci síly, a králi nezbylo nic jiného, než mu princeznu vydat.

Hned, jak se zprávy o neštěstí rozšířili do okolních království, začali se sjíždět princové, aby se pokusili princeznu osvobodit. Většina z nich se pak vypravila zabít draka, ale dost často se pobili mezi sebou, aby se rozhodlo, kdože má právo jít draka zabít. Vítěze těchto soubojů pak drak sežral. Když došli všichni princové, vyhlásil král, že ten kdo zabije draka dostane jeho dceru za ženu a půl království k tomu. Díky tomu vyrazilo na draka spousta prostých lidí, každý s tím co měl po ruce, krejčí s jehlou, kovář s kladivem, truhlář s hoblíkem a zahradník s hráběmi. Jedinými kdož přežili, byl hostinský, který si vzal jako zbraň soudek své nejlepší medoviny, která drakovi zachutnala tak, že si s příchozím připil na tykání a

objednal u něj zásilku dalších soudků, a královský šašek, který draka rozesmál, až se svíjel smíchy, a on měl dost času uniknout.

Když tedy všechny pokusy o princeznino osvobození selhaly, rozhodl se konečně i Henzz zkusit své štěstí. Vzal svou sekeru a vyrazil na draka. Měl štěstí, protože drak právě skonžumoval deset soudků s medovinou, každá hlava jeden. Tím pádem nebyl jeho krok nejjistější a místo plivání ohně jen hlasitě krkal. Henzz se na něj vrhl a začal do něj sekat svou sekerou. Jelikož sekera byla Henzzův jediný majetek, pečlivě se o ní staral a měl jí vždy řádně nabroušenou. Díky tomu zasazoval drakovi těžké rány. Netrvalo dlouho a první drakova hlava se válela v prachu. Krátce na to druhá a třetí a nakonec Henzz utál drakovi i jeho poslední hlavu.

Henzz zajásal. Teď se mu splní sen, že se princezna stane jeho ženou. Jenže právě v té chvíli vstoupil do dračí sluje princ Drosel. Když uviděl mrtvého draka a nad ním stojícího Henzze, sevřel pevně svůj obouručák a utál mladému dřevorubci hlavu. Pak osvobodil princeznu, která to všechno pozorovala ze své klece, preventivně ji profackoval, aby viděla co nastane, kdyby někde vyprávěla pravdu a vítězně se s ní vrátil do královského paláce.

Tam byla uspořádána velkolepá oslava. Králi tekly slzy dojetí, ovšem jen do té doby, než mu princezna prozradila, jak to doopravdy bylo. Potom se rozčílil a vyhodil prince Drosela i z jeho družinou z paláce. Když se uklidnil, napadlo ho, že to vlastně dopadlo docela dobře. Osvoboditel zemřel, takže nemusí království rozdělovat. Vždyť by to bylo škoda dělit takové krásné království. Ztráty Henzze sice trochu želel, neboť tak levnou pracovní sílu, jako byl tento mladík, hned tak nesežene, a jeho pokladna nebyla z nejplnějších, ale zakrátko to pustil z hlavy. Drosel totiž přísahal pomstu a svého slova dostál. Zanedlouho přitáhl s velkou armádou a začal plundrovat zemi. Král to samozřejmě nemohl nechat jen tak, proto vtrhl se svou armádou do Droselovi země a rovněž ji začal plundrovat, nakonec, když byly obě země zcela vyplundrovány, se obě armády střetly a svedly velkou bitvu, ve které padli král i Drosel. Království pak ovládli loupeživí rytíři a jeden z nich se zmocnil i princezny a zařadil ji do skupiny svých žen.

Jak se stala Narvinye nejkrásnější ženou na celém světě

Turlogh Thalion z Gilmoru

Žila jednou jedna krásná královna Narvinye. Byla velmi moudrá a uměla čarovat. Toužila být mocnější a mocnější, a proto povolala do svých služeb zlé demony. Nejhorším z jejich služebníků bylo veliké zrcadlo, ve kterém sídlil nejmocnější démon jménem Gor-Wath. A tak se stala nejmocnější a nejobávanější na celém světě. A také nejješitnější. Velmi si zakládala na své kráse. Ale existoval někdo, kdo byl ještě krásnější a koho z plna hrdla nenáviděla, ač by tu bytost měla naopak milovat mateřskou láskou. Byla to její dcera Ringare. Jednou dávno se totiž královna zapletla s jedním nižším šlechticem a Ringare jí z toho romáнку zůstala.

Každý večer se Narvinye ptala svého zrcadla, kdo je krásnější. A ono vždy odpovídalo, že Ringare. Když Ringare dospěla a ještě více zkrásněla, nakázala Narvinye vrchnímu nadlesnímu, ať Ringare zavede do temného hvozdů a tam ji zabije. Nadlesní tento těžký úkol přijal nerad, neboť měl Ringare rád jako svou vlastní dceru. Věděl ale, že by ho královna za nesplněný úkol potrestala na hrdle, a tak pod slibem sbírání hub vylákal Ringare do lesa. Šel s ní dlouho do hloubi hvozdů, kde se orientovala jen divá zvěř a on sám. Již oba měli plné košíky hříbků. Tu Ringare uviděla kapitální kousek. Ten hřib měl jistě průměr klobouku půl sáhu, proto Ringare nelenila a shýbla se, že si ho naloží na záda. V tu chvíli k ní lesák přistoupil a bodl ji do zad. Ringare padla jako zabitá. Než ji stačil nadlesní dobít, uslyšel kroky, a tak raději uprchl zpět na hrad ke královně, která ho za zásluhy povýšila.

Mezitím si to parta skřepaslíků, složená z Narwaina, Gwaerona, Gwiritha a Lothrona štrádovala lesem ke svému stavení. Vracela se z každodenní bitvy s gnómy. Dnes jich porubali mnoho, stovky. Měli pocit dobře vykonané práce. Mysl jim kalila skutečnost, že při boji zahynuli jejich další tři bratři. Ivaneth, Narbeleth a

Girithron. Dobří rubači, škoda jich. A jak si tak pochodovali, uviděli nehybné tělo dívky. V zádech jí zela obrovská rána a z ní se stále řinula krev. S nápadem, že jestliže z toho Ringare vylíže, mohli by si s ní užít, ji naložili na záda a odnesli k chaloupce. Tam ji položili do postele a po tři týdny opatrovali. Když po té době Ringare vstala, vypadala jako strašák a skřepaslíky hned zašla chuť na špásy. Ale raději si ji u sebe ponechali, aby jim vařila, stlala a vykonávala jiné ženské práce nehodné skřepaslíka. A po dlouhé době opět Ringare nabyla své nevídané krásy.

Královna však po údajné smrti Ringare z důvodu likvidování konkurence nezanechala ptaní se zrcadla, kdo je nejkrásnější. A tak jednou opět spatřila v zrcadle tvář Ringare. Příští den se lesník houpal ve větru a Narvinye již kula plány, jak zničit Ringare jednou provždy. A v její hlavě se zrodil plán vskutku ďábelský. Poslala si pro velkou broskev, pak na sebe seslala obyčejné kouzlo metamorfóza a vypravila se s nůši plnou ohnivých hlín k srubu skřepaslíků.

Ti byli nyní na své každodenní bitvě s gnómy, a tak královna našla Ringare samotnou. Nakukala jí, že broskev zvyšuje inteligenci. Nedočkavá, naivní a přihlouplá Ringare ve snaze zvýšit svou inteligenci spolkla celou broskev najednou. Samozřejmě jí zaskočilo a nebohá Ringare se dusila, až se udusila. Jed, kterým byla broskev natřena, již nebyl ani potřeba. Královna ještě obložila srub ohnivými hlínami a zapálila doutnák. Ohnivé hlíny bouchly a rozmetaly srub spolu s tělem Ringare po celém okolí.

Když se skřepaslíci vrátili domů a uviděli zbořeníště, popadl je vztek a zamordovali přijet'všího prince, kterému sudička předpověděla, že kdesi zachrání krásnou pannu. Tak se stala Narvinye nejkrásnější ženou na celém světě.

O Karilce a vlkovi

Kdysi v jedné vesničce na kraji velikého hvozdu bydlela jedna maminka, a ta měla dcerušku, která se jmenovala Karila, ale každý jí říkala Karilka. Jednoho dne dala maminka Karilce košíček a poslala jí za babičkou, aby jí odnesla nějaké buchty, koláčky a víno, protože babička měla zrovna narozeniny. Karilka tedy vzala košíček a vydala se do lese. Babička totiž bydlela v lese, neboť byla ženou lesního druida. Ten už ale umřel, a tak babička žila sama jako vdova v jeho bývalém domě. Někteří lidé tvrdili, že ten dům je kouzelný, že je chvíli tu a chvíli onde, podkle toho, jak to zrovna jeho majitel potřebuje, ale Karilka věděla, že není pravda. Ona do toho domu vždy trefila. Často tam přišla, a babička nebyla doma. Babička totiž ráda chodila na dlouhé procházky po lese. Už sice chodila jen o holi, ale těch měla doma po svém manželovi dost. V takových chvílích si Karilka hrála se spoustou korálí, falešných vousů, nožníků a halšího haraburdí, které její dědeček sbíral, a měl ho doma několik truhel.

Tak tedy Karilka šla lesem směrem k babiččině chaloupce, pískala si do kroku a sem tam snědla nějaký ten koláček či buchtu z košíku. Lesem se však potuloval strašný vlk. Byl obrovský, dosahoval téměř velikosti koně, a z jeho očí sršela hrůza. Pravda, měl rovněž své nedostatky, byl starý, špatně slyšel a především neměl žádné zuby. To mu však nebránilo své oběti spolýkat. A ten vlk pojednou ucítil velmi libou vůni. 'Buchtičky, co se jen rozplývají na jazyku', pomyslel si. Taková jídla měl nejraději, nemusel je kousat. Vydal se tedy po čuchu za zdrojem vůně a brzo spatřil dívku nesoucí košíček. Doběhl jí tedy a zastoupil jí cestu.

“Co máš v tom košíku?”, zahřměl hromovým hlasem. “Slušný člověk se nejdřív představí”, odpověděla Karilka a úkosem na něj pohlédla. Vlk se zamyslel. “Já jsem vlk”, řekl posléze. “Těší mě”, uklonila se Karilka, “A co chceš?”. “Ten košík”, prohlásil vlk. “Ale to nejde”, zakroutila Karilka hlavou, “Tam jsou dobroty pro babičku. Má totiž narozeniny”. “Aha”, zavrčel vlk, otočil se a mazal pryč, neboť ucítil, že se kdosi blíží. “Ani se nerozloučil”, zabručela si pro sebe Karilka. Pak uviděla, že se k ní blíží jakýsi pán. Byl to jeden z lesních elfů, kteří v tomto hvozdu žili. “Dobrý den, strýčku”,

pozdravila slušně Karilka. Oni jsou totiž potomci druidů zvyklí všechny lidi titulovat strýčku. “Dobrý den”, odpověděl elf, “Co dělá taková malá holčička jako ty sama v lese?”. “Já nejsem už vůbec malá”, zadurdila se Karilka, “A v lese se nebojím. Nesu babičce dobroty k narozeninám”. “To je od tebe hezké”, usmál se elf, “Ale les je přesto nebezpečný. Raději tě doprovodím”.

Vlk měl zlost. Sliny se mu zbíhaly od toho, jak jeho čuch dráždila vůně koláčků, ale nemohl nic dělat. Elf by ho určitě dostal. Rozběhl se proto napřed, poněvadž se rozhodl na holčičku počkat v chaloupce. Doběhl do chaloupky, a tam narazil na babičku. Hned se na ni vrhl a celou ji spolkl. Na chvíli se zakuckal, neboť mu v krku zaskočila babiččina zlatá brož. Zapil to ovšem likérem z jehličí, který objevil v kuchyni, a bylo mu dobře. Pak, aby ho nikdo nepoznal, vzal si na hlavu babiččin noční čepeček, lehl si do postele a přikryl se peřinou.

Mezitím Karilka s elfem došli na dohled babiččiny chaloupky. Tam ji elf opustil a zmizel v lese. Karilka zamířila dovnitř. “Ahoj, babi”, pozdravila vlka, “Ty ležíš?”. “Tak, tak”, pokýval hlavou vlk. “Mám pocit, že máš nějaké velké oči”, pozorovala vlka podezřívavě Karilka. “Inu, jsem už starý, eeee stará, a musím hodně otvírat oči, abych vůbec něco viděla”, odpověděl vlk. “A nemáš také nějaké velké uši?”, stále kroutila hlavou holčička. “Inu, už špatně sliším a musím vždy natahovat uši, abych vůbec něco slyšela”, znovu odpověděl vlk. “A pusu máš taky velkou”, pokračovala Karilka. “Protože už nemám zuby a musím mít velkou pusou, abych mohla všechno spolknout”, zachroptěl vlk a vrhl na dívku. Spolknul jí na jeden hlt a zapil jí vínem, která posílala maminka pro babičku. Pak se pustil do buchet a koláčků.

Když to všechno snědl, hlasitě si krkl a vykolébal se z chaloupky. V tom ho ale spatřil elf. Hned, když uviděl přežraného vlka, začalo mu to být podezřelé, proto vytáhl svůj dlouhý luk a zasadil do něj šíp s hlavicí z nejpevnější oceli. Pečlivě zamířil, což nebyl problém, neboť přečpaný vlk se sotva vlekl, a pak vystřelil. Šíp se zabodl do vlkova obrovského břicha a lita šelma se s chroptěním sesula k zemi mrtva. Elf přiběhl a rozřízl vlkovi břicho, aby se podíval, jestli nejde ještě něco zachránit. Uviděl však, že Karilka i

babička, které byly uvězněny ve vlkově břiše, byly obě prostřeleny šípem, jež sklátil vlka.

Elf si tedy řekl, že jim vykope alespoň pořádný hrob. Počal tedy s kopáním hned vedle babiččina příbytku. Chvilí kopal, ale pojednou mu půda zmizela pod nohama a on se propadl. Zjistil, že se ocitl ve sklepe starého druida, manžela babičky. Ten sklep byl plný peněz. Byla tam jedna hromada zlatých mincí vedle druhé. Oni drudi totiž věří, že kolik má kdo hromad zlata, tolikrát je dobrý chlap. A tenhle druid byl velmi dobrý chlap. Elf si hned začal zlato cpát do kapes, ale brzo zjistil, že se tam zdaleka všechno nevejde. Vylezl tedy ze sklepa a necháváje babičku babičkou a Karilku Karilkou, běžel domů pro vůz, aby si mohl všechno zlato odnést.

Kocour v botách

Žil jednou jeden kocour a ten byl moc chytrý. Dokonce se naučil mluvit lidskou řečí. Přestal se stýkat s ostatními kocoury a kočkami a bavil se výhradně s lidmi. Nakonec se začal i oblékat, pořídil si moderní oblek a vysoké boty. Jenže lidi ho stále brali jen jako kocoura a tak se kocour rozhodl, že půjde do světa. Sbalil si své věci do uzlíčku a vyrazil. Právě procházel hustým lesem, když se objevilo několik toulavých psů a hned jak spatřili kocoura vrhli se na něj. Kocour se, jako většina koček v takových případech, snažil vylézt na strom, jenže ve svých botách byl příliš neohrabaný. Nepodařilo se mu vyškrábat na strom, psi ho dostihli a sežrali. Zůstali po něm jen oslintané boty.

Dlouhý a Široký

Byl jednou jeden princ a ten si hledal nevěstu. Hledal dlouho, předlouho, ale stále nemohl žádnou najít. Až jednou uviděl krásnou princeznu, bohužel pouze nakreslenou na obraze. Od staré vědmy se ale dozvěděl, že princeznu vězní zlý čaroděj na svém tajemném hradě. Princovi se však princezna tak zalíbila, že se rozhodl neprodleně ji osvobodit.

Jel a jel směrem k čarodějovu paláci, když tu na cestě uviděl dva zvláštní poutníky. Jeden byl hubený a vytáhlý, zatímco druhý byl malý a tlustý až hanba. Princ se s nimi dal do řeči, a dozvěděl se, že to jsou Dlouhý a Široký, dva dobrodruzi, kteří chodí sem tam po světě a občas se k někomu přidají na nějaké výpravě. Když slyšeli o princově cíli, ihned se nabídli, že mu s jeho posláním pomohou. “Myslím, že jsem o vás už slyšel”, řekl princ, “Ale nebyl s vámi ještě jeden, tuším Bystrozraký?”. “Byl”, odpověděl smutně Dlouhý, “Ale byl zavražděn. Viděl něco co neměl”.

Princ a oba poutníci pak putovali ješně několik dní, než dorazili do čarodějova paláce. Čaroděj je pěkně uvítal, a oznámil jim, že princeznu dostanou, pokud se jim podaří jí v noci uhlídat. Když souhlasili se zkouškou, zavedl je čaroděj do komnaty, kde spala princezna. Princ byl její krásou unešen a nemohl od ní odtrhnout oči. Čaroděj všem popřál dobré noci a řekl, že přijde zítra v osm zkontrolovat, jak uspěli.

Přestože princ nemohl od dívky oči odtrhnout, nezabránil jim, aby se nezavřeli. Probudil se až ráno a zjistil, že princezna je pryč. Rychle probudil ostatní a pohledem na přesýpací hodiny zjistil, že je sedm. Mají tedy hodinu, aby princeznu našli.

“Ale kdy ji hledat?”, rval si vlasy princ. “Můžeme se zeptat děda Vševěda”, navrhl Dlouhý, a jelikož byli jeho společníci pro, vzal je na ramena a na svých dlouhých nohách pospíchal k chaloupce děda Vševěda. V chaloupce však byla pouze dědova matka, která poklízela. “Kde bychom našli děda Vševěda, paní?”, vyhrkl princ, “Potřebujeme s ním nutně mluvit”. “Zabili ho”, konstatovala matka, “Moc věděl”.

Princ a jeho společníci tedy opustili chaloupku a beze slova se vydali pryč. Za chvíli došli na nějaký břeh. “Třeba utekla na druhou stranu tohohle velikýho jezera”, nadhodil Dlouhý. “Ale jak se tam bez lodi dostaneme?”, zabručel princ. “Bez obav”, usmál se Široký, “Já to jezero vypiju, a pak přejdeme suchou nohou”. A hned se do toho pustil. Po několika locích však všechnu vodu vyplivl. “Fuj, je to slaný”, prohlásil s odporem. “Nezbývá, než se vrátit a pokusit se to nějak zaonačit”, svěřil hlavu princ, a tak se všichni vydali k čarodějovu zámku.

Nestačili se ani usadit, když se v místnosti objevil čaroděj. “Tak jak jste dopadli?”, zeptal se s úsměvem. “Je pryč”, odvětil princ dívaje se do země. “Cože?”, vytřeštil oči čaroděj, “Ta štětka zase utekla s kuchařem. Už toho začínám mít dost”. Pak ještě zběžně zaklel prince a jeho společníky za nesplnění úkolu, aby neztratil image, a zmizel.

O Otesánkovi

Kdysi dávno žili byli muž a žena. Neměli žádné děti a jelikož už byli starší, ani nedoufali, že nějaké ještě budou mít. Až jednou byl muž v lese a objevil pomenší pařez, který tvarem připomínal malé dětské tělíčko. Několika ranami sekerou ho upravil a byla z něj krásná dětská soška. Tu přivezl domů své ženě. Žena byla radostí bez sebe, že konečně má malé dítě, a začala se o něj starat. Zabalila ho do plenek a uložila do kolíbkky.

Ráno oba manžele vzbudil dětský nářek. Zprvu netušili, jak je to možné, ale když zkontrolovali kolíbkku, zjistili, že malý otesánek ožil. Oba dva jásali a žena šla pro trochu mléka, aby dítě nakrmila. Když otesánek vypil hrnek mléka a pak další a další, přinesli mu rodiče pecen chleba, ale i ten zmizel v jeho útrokách. Otesánek jedl a jedl a při tom rostl a rostl. Rodiče mu stále nosili ze spíže jídlo a on jedl a jedl, jako by byl bezedbný. Když snědl vše, co ve spíži bylo, byl tak velký, že rozšlápl postýlku. “Prokryndáčka tatíčku, cos to přived za obludu”, ječela máma, “Já jsem chtěla synka né obludu”.

Když se otesánek vymotal z trosek postýlky zvedl se na nohy a učinil několik opatrných krůčků. Za chvíli mu to šlo, a tak vyběhl na dvorek a spolykal všechny slepice. To mu ale stále nestačilo, pročež zamířil do chléva a snědl všechny krávy a kozy. Když dorazil čuníka, vrátil se zpět do domu. “Otesánku, už máž dost?”, zeptal se tatínek, ale nedokončil myšlenku, anžto ho otesánek spolkl. Maminka nestačila ani pípnout a rovněž soknčila v otesánkově chřtánu. Jelikož doma už nebylo nic k jídlu, zamířil otesánek porozhlédnout se po okolí.

Brzo narazil na babičku, kterak na své zahrádce okopává ředkvičky. Snědl tedy i babičku, i ty ředkvičky a pokračoval v cestě. Pak potkal sedláka s fůrou sena, tak ho snědl také. A nakonec formana i s valachem a nákladem dehtu.

Dobře se najedl a tak vesele pokračoval v cestě, pískal si do kroku, a náladu mu ještě zlepšilo, když se přiblížil na dohled k městu. Jenže najednou ho začalo bolet břicho, chytly ho křeče a dostal průjem. V bolestech se válel u cesty, až to jeho dřevěné tělo nevydrželo a prasklo. Inu, přejídat se není zdravé.

O Růžičce

Už je to mnoho let, co v jednom království žili král s královnou. Děti neměli a pomalu už ani nedoufali, že by jim osud dopřál potomka, když se jim narodila dcera, jenž dostala jméno Růžička. Byla to velká sláva, všichni se radovali a král sezval všechny sousedy na křtiny. Přijeli i tři víly, a jelikož neměly nic, co by mohly malé princezničce dát darem, rozhodli se, že jí obdarují jinak. První jí dala do vínku spanilou krásu, druhá jí obdařila schopností krásného zpěvu. Když však ke kolíbce přistoupila třetí víla, zahřmělo a v pokojíku se objevila bahení víla Grinhilda. “Tak vy ste si dovolili nepozvat mě na křtiny, vězte tedy, že až bude Růžičce sedmnáct, píchne se o trn a zahyne”. Pak zmizela, ale její odporný smích zněl ještě dlouho v uších všech přítomných. Po chvíli ticha přistoupila ke kolébce třetí víla, která ještě mohla Růžičce něco věnovat, a zašeptala: “Nezemřeš, budeš jen spát, než přijde mládenec, který tě vysvobodí”. Ani to však nemohlo utěšit zoufalé rodiče. Slavnost byla přerušena a všichni se smutní odebrali do svých domovů.

Když si král s královnou všechno promysleli, vydali příkaz k okamžitému zlikvidování všech růží, šípků, achátů a ostatních rostlin s trny doufaje, že se tak podaří zabránit dokonání kletby. Růžičku pak strážili jako oko v hlavě, aby se přeci jen nestalo, že by se píchla o nějaký zapomenutý trník. A sedmnácté narozeniny se blížily.

Toho dne měla Růžička skvělou náladu, jako ostatně vždy, když měla narozeniny. Ne tak ostatní, princezna totiž byla jediná, kdo o prokletí vůbec nic nevěděl. A tak běhala po zámku a zpívala si svým medovým hlasem až doběhla na nejvyšší věž a tam najednou spatřila dvířka. Bylo jí divné, že si jich nikdy nevšimla, ale zvědavost jí nedala a ona vstoupila dovnitř. Vešla do malé místnůstky plné nádherných růží, které právě zalévala jakási stařena. Růžička takovou krásu nikdy neviděla, jak by také mohla, když růže byly v celém království po jejím narození zničeny. “Co je to za krásné kyticky”, zeptala se Růžička překvapeně. “Jakpak to, že neznáš květinu, která ti dala jméno”, obrátila se na ní babička, “To jsou růže. Jestli chceš, utrhni si jednu, aby ještě zvýraznila tvou krásu”. “Opravdu mohu?”,

zvolala Růžička nadšeně a hned se vrhla k růžím. Chtěla utrhnout tu nejhezčí, ale jen co se jí dotkla, píchla se o ostrý trn. “Jejda, pícháááá”, stačila ještě vykřiknout, ale pak se zhroutila na připravenou pohovku a usnula. A s ní v tu chvíli usnulo celé království. Vzápětí růže ve věži začaly růst mnohem rychleji, než bývá u podobných odrůd běžné, a brzo zcela zakryly celý zámek.

O nějakých padesát let později k zámku přijel mladý princ. Hledal dobrodružství a usoudil, že tohle by mohlo být to správné místo. Začal se tedy prosekávat trnitým křovím planých růží, které tu všude rostly, až sedostal do starého zámku. Procházel všechny komnaty a nakonec se dostal do věže. Na pohovce tam ležela stará babice s kapkou krve na prstě. Ona totiž třetí víla, která chtěla zmírnit Grinhildinu kletbu, zapomněla na jednu maličkost. Růžička totiž během spánku neměla stárnout. Takto se znechucený princ samozřejmě obrátil a odjel. O pár let později už palácové zdi odmítly odolávat věčnému hlodání času, spadly a pohřbyly tak Růžičku i všechny ostatní, kdož tam spali.

O chaloupce z perníku

Žili byli v jedné chaloupce v lese dřevorubec se svou ženou a dvěma dětmi. Dřevorubec se živil, jak jinak, porážením stromů. Jeho žena se starala o domácnost, a jelikož byla pečlivá, bylo u nich doma vždy pěkně uklizeno. I o zahrádku se snažila starat, ale to jí moc nešlo. Přesto měla plevel vždy srovnán do souměrných záhonků. O děti se rovněž starala s mateřskou láskou, její muž dokonce tvrdil, že je příliš rozmazluje. Ty děti byli dvě, chlapeček Jenek a holčička Marja.

Jednoho dne matka poslala děti do lesa, aby přinesly nějaké jahody. Dala totiž na naléhání svého muže, že by se děti měli začít osamostatňovat, a samostatný pohyb lesem jim k tomu mohl prospět. Děti tedy vzaly džbáněk a vyrazily. Šly a šly, ale nemohly žádné jahody najít. Nenašli ani maliny či borůvky jako náhradu. Nechtěli však maminku zklamat, proto pokračovaly v hledání a přitom postupovaly hlouběji do lesa. Znenáhla padl soumrak, a jak už to tak bývá, ochladilo se. Dětem začala být zima. Inu, kraj už ovládl podzim a zima se nezadržitelně blížila. Ona paní dřevorubcová po pravdě řečeno neměla přílišný přehled, co se týče ročních období a nevěděla zcela přesně, kdy rostou jahody. Byla zvyklá, že když se vydá hledat nějaké lesní plody, buď v lese jsou a nebo nejsou.

Tak děti blouily lesem a nemohli najít cestu domů. Cestou sem se dívaly po jahodách a nedávaly pozor, kudy jdou. A zatímco se snažily najít cestu z lesa, přičemž však zacházely hlouběji a hlouběji, ponořil se les do černočerné tmy. Děti se drželi za ruce a postupovaly lesem, lekaje se všech zvuků, které noční les vydává. Nakonec se Jenek rozhodl vylézt na strom, aby lépe viděl. Doufal, že zahlédne chaloupku, která je jeho domovem. Vyšplhal se tedy až na vrchol vysokého smrku a pozorně se rozhlížel do všech stran. Rozhlížel se a rozhlížel, ale neviděl vůbec nic, a už ztrácel naději a chtěl slézt, když tu zahlédl mezi stromy světélko. Podíval se pozorně a skutečně, cosi tam svítilo a to je rozhodně známka, že tam někdo bydlí. Jenek slezl a bez váhání se s Marjou vydal směrem, kde světlo viděl. Zanedlouho uviděl světlo znovu, mnohem blíž. Děti přidaly do kroku v naději, že se brzy dostanou domů.

Netrvalo dlouho a ocitly se před chaloupkou, z jejíhož jediného okna se linula spásná záře. A nebyla to jen tak obyčejná chaloupka, byla celá z perníku. Jenekovi se začali zbíhat sliny a Marja rovněž pocítila neodolatelnou touhu pustit se do sladkých dobrot. Chlapec se nakonec neudržel, přiskočil k plotu, utrl z něj velmi chutně vyhlížejícího marcipánového čerta a na několik hltů ho snědl. Po té se pustil do dalších sladkostí a Marja se k němu přidala.

Jelikož mlaskání dětí mohlo být slyšet na míle daleko, neuniklo ani obyvatelce perníkového domku. Byla jí stará moudrá skřetice, a ta nyní pozorovala obě cpoucí se děti. Ty se po nějaké době přejedly a konečně se rozhodly zaklepat na perníkové dveře. Skřetice jim otevřela, ale předtím na sebe vzala podobu milé stařenky. “Kde jste se tu vzali, děťátka moje?”, zeptala se příjemným hlasem, “Snad jste se tu neztratili?” “Inu, ztratili”, odpověděl Jenek, “Nemůžeme najít cestu zpátky k mamince”. “Tak to já vás tady nechám přespat a ráno vás k ní zase odvedu”, navrhla skřetice a naznačila dětem, aby jí následovali. Zavedla je do chaloupky, kde je uložla v malé místnůstce vypadající jako klec. Nejspíš to bylo tím, že to byla klec. Bezelstné děti však nic netušily, proto si tam vlezly a klidně usnuly.

Až ráno jim začalo být trochu podezřelé, že se z klece nemohou dostat. Skřetice jim však přinesla perník a uklidnila je tím, že jsou po noční cestě zesláblí a před cestou domů se musejí posilnit. Děti se tedy nacpaly perníkem, načež jim skřetice řekla, že po jídle se musí odpočívat. Když si dostatečně odpočinuly a strávily všechny sladkosti, přinesla jim skřetice další jídlo, a tak to šlo pořád dokola.

Po několika dnech si skřetice děti chvíli láskyplně prohlížela, a pak je pustila z klece. Hned si k sobě přitáhla Jeneka a začla ohmatávat jeho bříško. “Ty jsi se nám ale vyspravil, kloučku”, spokojeně si při tom bručela. “A teď si zahrajeme takovou hru”, obrátila se potom na obě, zančně obézní děti, které se klopotně kolébaly po místnosti, “Houpete se rádi na houpačce?” “Anóó”, zvolaly obě děti souhlasně. “To je dobře”, usmála se skřetice. “Tak si vylezte tady na tu houpačku a já vás zhoupnu”, řekla a ukázala dětem na masivní lopatu na chleba. Obě děti radostně skočily na lopatu a čekaly až babička začne houpat. Skřetice si plivla do dlaní, popadla

lopatu a strčila ji i s dětmi do pece. Pak zavřela dvířka a řádně přiložila.

Netrvalo dlouho a chaloupkou se začala linout libá vůně pečeného masíčka. Skřetici se zbíhaly sliny, ale překonala svou netrpělivost a počkala, až se vše řádně propeče. Nakonec se dočkala. Pečlivě prostřela stůl a vytáhla z pece dozlatova upečené pečeně. Na jemném dětském masíčku si pak pochutnala, jako už dlouho ne, a ještě hezkých pár týdnů potom se olizovala.

O Smolíčkovi

Kdysi dávno v jedné chaloupce hluboko v lese, žil jelen se zlatými parohy. Spolu s ním tam žil chlapeček Smolíček, kterého jelen našel v lese. Zřejmě ho tam odložili jeho rodiče. Jelen se ho ujal, jelikož měl vcelku dobré srdce, a staral se o něj jako o vlastního. Často však musel chaloupku opouštět, aby sehnal jídlo pro sebe i pro chlapce a tehdy říkal Smolíčkovi: “Zůstaň hezky doma a nikomu neotvírej, ani kdyby prosil sebevíc. Zlé jeskyňky chodí po okolí a žerou malé děti, a velké taky. Já si otevřu, mám klíče”. S tím se jelen se Smolíčkem rozloučil a běžel do lesa.

Byl pryč teprve malou chvíli, když se ozvalo klepání na dveře. “Kdo je?”, zeptal se Smolíček tichým hláskem. “To jsme my, Jeskyňky”, ozvalo se za dveřmi hihňání, “Je nám hrozná zima a chtěli bychom se trochu ohřát”. “Ale já mám zákaz kohokoli vpustit”, řekl Smolíček. “Jenom na chvíličku”, žadonili jeskyňky, “Jen dva prstíčky strčíme do tepla, a hned půjdeme”. A tak Smolíček pootevřel dveře své chaloupky, ale jen co jeskyňky vstřčili sovňitř své prstíky, přirazil je pevně zpět. Venku se ozval nelidský řev plný bolesti a ročilení. “Ták, prstíky už máte v teple a teď táhněte”, prohlásil Smolíček, sebral ze země několik prstů a hodil je na kamna. A když se jelen vrátil domů, měl radost, jak je Smolíček poslušný.

Za nějaký čas jelen opět chaloupku opustil a znovu připoměl Smolíčkovi, aby nikomu neotvíral. Krátce na to se ozvalo ťukání na dveře a tiché šeptání: “Smolíčku, Smolíčku, pusť nás dovnitř. Je nám hrozná zima a chtěli bychom se ohřát”. “Hned, hned”, řekl Smolíček zatímco stavěl vařit vodu na kamna, “Jen pořádně zatopím v kamnech, aby vám bylo teploučko”. Pak vzal nádobu s kličem a namazal jí podlahu u dveří. “Už je tu pěkně teploučko”, zavolal Smolíček, když se začala voda vařit, a otevřel dveře. Jeskyňky rychle skočily dovnitř, aby se jim nestalo co minule, a náhle zjistily, že se nemohou hýbat, přesněji řečeno, nemohou se odtrhnout od země. “Tohle by vás mělo zahřát”, prohlásil Smolíček a chrstnul na jeskyňky kotel vroucí vody. Jejich neartikulovaný řev se ještě chvíli odrážel mezi stromy, ale zakrátko odezněl. A když se jelen vrátil domů, měl radost, jak je Smolíček poslušný.

Uplynulo dalších několik dní a jelen opět vyrazil na cestu. Samozřejmě neopomněl Smolíčkovi nařídít, aby nikomu neotvíral. Smolíček hned začal přemýšlet, co dneska jeskyňkám provede, když tu se dveře rozpadly v prach a v nich se objevil statný obr s kyjem. Jednou rukou popadl Smolíčka za límec a vynesl ho před chaloupku. “Tak tady ho máte”, řekl hlubokým hlasem a předal chlepece čekajícím jeskyňkám. Jeskyňky obrovi slušně poděkovali, popadli Smolíčka a zamířili ke svému dou pěti. Smolíček plakal, žadonil a zapřísahal jeskyňky, aby ho pustily, ale ty se jen smály. Tak začal volat jelena se zlatými parohy, svého poručníka, ale ani ten nedorazil. Nemohl. Právě ho ulovili lovci. Inu, běhat po světě se zlatým paroží se nevyplácí.

Panna a netvor

Byl jednou jeden kupec a ten měl tři dcery. Žena mu již dávno zemřela, a tak se o domácnost starala nejmladší dcera, neboť dvě starší se jen parádily a chodily na plesy.

Jednou se tak kupec vracel domů z dlouhé cesty, na které přišel o většinu svého majetku, když tu se přihnala děsivá bouře. Nebylo kam se ukrýt, proto pokračoval v cestě, až vjel do hlubokého lesa, a pojednou zjistil, že sjel z cesty. Nezbyvalo mu však než pokračovat, neboť v bouři by se beztak nemohl zorientovat, a kdyby se zastavil, hrozilo by mu úplné prochlazení. Tak jel a jel, když pojednou se k jeho nesmrtelnému překvapení před ním objevil zámek. Pravda, na první pohled vypadal sešle a opuštěně, ale alespoň nějaký úkryt před bouří. Kupcovo překvapení se však ještě podstatně zvýšilo, když zjistil, že v krbu hoří oheň a na stole je prostřeno. Chvilí čekal, co se bude dít, ale když se nedělo nic, pustil se do jídla. Řádně se najedl a pak objevil připravenou postel, tak si lehl a okamžitě usnul.

Ráno ho probudili příjemné sluneční paprsky, a tak vstal, spořádal připravenou snídani a chystal se k odjezdu. Nevěřil vlastním očím, když před dveřmi objevil připravené pytle, v nichž byly zabaleny předměty nesmírné ceny. Váhal, zdali může dar přijmout, ale pak poděkoval osudu a začal je nakládat na svého koně. Jeho dcery budou mít jistě radost, zvláště ty dvě starší, ty si potrpí na krásné a hlavně cenné předměty. Ale co nejmladší, ta má přece ze všeho nejraději růže. A vtom jeho zrak padl na růžový keř, který rostl opodál. Růže takové barvy kupec ještě nikdy neviděl, ani tu barvu nedokázal popsat. Jako ve snu zamířil tím směrem a jednu růži utrhl.

A vzápětí toho velice litoval. Náhle se setmělo, začal foukat studený vítr pronikající až pod kůži a před kupcem stál netvor strašnější, než si vůbec kupec dovedl představit v těch nejčernějších snech. “Proč jsi utrhl tu růži”, zahřímal netvor, “Nestačilo ti zlato, co jsem ti daroval?”. Kupec začal koktavě vysvětlovat, jak se to má s jeho dcerami, a že chtěl i pro tu nejmladší něco přivézt. “Dobrá tedy, odnes si růži své dceři, ale pak se hned vrať sem. Ledaže by tě

některá z tvých dcer chtěla zastoupit". Po té, co kupec přísahal, že se vrátí, ho netvor opustil.

Kupec se vracel domů, a přestože obtěžkán zlatem, nebylo mu do zpěvu. Do zpěvu však bylo jeho dcerám, jen co se objevil ve dveřích. Hned se nadšeně vrhly na náklad a počítali, co si za to všechno koupí. Nejmladší naproti tomu měla největší radost z růže, vždyť podobnou nikdy neviděla. Všimla si však, že je tatínek nějak smutný a nakonec z něj vytáhla, jakou cenu musel zaplatit za růži. Jelikož však byla více praktická, prohlásila, že daný slib byl vynucen a tedy neplatný, a že netvor nemá na nikoho z jejich rodiny prážádný nárok. Kupec, který tak docela nepochopil, co mu jeho dcera říkala, byl jen rád, že nemusí zpět k netvorovi a opět se mu vrátila dobrá nálada.

Uplynul měsíc a všechny tři kupcovy dcery právě slavili zasnuby. Díky netvorovu zlatu si rychle našli ženichy, kteří spojí svůj majetek s jejich a budou mít dohromady ještě víc. Ale byl tu ještě netvor, který po měsíci čekání dospěl k závěru, že kupec své slovo nedodržel, a tak se sebral, a vydal se po jeho nepříliš čerstvé stopě. Ale netvor byl dobrý stopař.

Slavnost byla právě v plném proudu, když se do sálu vřítelo něco, na co nikdo z přítomných nikdy ani nepomyslel, a začalo to trhat na kusy každého, kdo tomu stál v cestě. Nezbyl nikdo, kdo by o tom mohl vyprávět, a tak nadále nikdo neví, jak to vlastně vypadalo. Když netvor pobil všechny lidi, na které narazil, vrátil se domů a od té doby zardousil bez milosti každého, kdo zabloudil do jeho zámku.

O smutné princezně

Žila jednou jedna princezna a ta byla šíleně smutná. Král se na to nemohl dívat, a tak sezval všechny možné kejklíře a kašpary, aby princeznu rozesmáli. Z celé země se sjeli komedianti, a ještě z několika dalších a všichni se snažili jak mohli, ale žádnému se nepodařilo princeznu rozesmát. Když už to všechno trvalo moc dlouho, rozčílil se král a každého šaška, kterého potkal nechal popravit. A když se jednou poravy účastnila princezna, začala se strašlivě smát. Přišlo jí vtipné, jak useknutá hlava nespádla do koše, ale odkutálela se od špalku a pak seskákala po schodech. Král byl nadšen, proto každý den nechal popravit jednoho komedianta, kteří tak konečně začali bavit jeho dceru.

Zanedlouho však komedianti došli, proto bylo třeba začít s popravami dalších lidí jiných povolání. Tak to šlo mnoho a mnoho dní, až všichni lidé v království došli a král nařídil katovi, aby popravil sám sebe. Tomu se však tento nápad příliš nezamlouval, a raději popravil samotného krále. Pak popadl princeznu, několikrát ji znásilnil a nakonec ji popravil také, což jí zase tak moc nepobavilo. Když tak učinil, sbalil si své věci a opustil zcela vylidněné království.

Třetí princ

Žili byli jeden král s královnou. Měli jednoho syna, Jirrese, ale ten se vydal do světa hledat jakousi dívku z obrazu, do níž se zamiloval, a už několik let o něm nikdo neslyšel. Královští rodiče chtěli mít ještě další děti, ale dlouho se jim to nedařilo, protože už ani nedoufali. Jednou se však objevila na zámku strážná vědma a za patřičný obnos dala královně radu. “Zítřka královští rybáři vyloví pouze jedinou rybu, ale zato bude zlatá. Její maso rozděl na tři díly, jeden sněž ty, jeden dej sníst lovecké feně a třetí králově kobyle. Její vnitřnosti pak zakopej. Se zlatejma šupinama si dělejte co chcete”.

A jak vědma řekla, tak se i stalo. Druhý den v sítích rybářů uvízla opravdu jen jedna ryba, což znamenalo, že ve většině rybářských rodin ten den nejedli. Ale ryba byla opravdu zlatá, a přestože královnou přesvědčovala, že jí splní tři přání, později zvýšila dokonce na každé přání, královna s ní naložila, jak řekla vědma. Rozdělila maso na tři části, jednu si nechala usmažit s tatarkou, další pak dala služebnictvu, aby ho dali feně a kobyle. Vnitřnosti pak nechala zakopat. Z počátku se její počínání nesetkalo s úspěchem, neboť fena se zadávala rybí kostí a kobyla, po té co jí donutili maso sníst zašla, ale zakrátko královna zjistila, že je v jiném stavu. V příslušné době pak porodila dva chlapce a ve stejné době vyrostli na místě zakopaných vnitřností ryby dva meče.

Chlapci, Jaridd a Jarinn rostli jako z vody, dokonce tak, že za jeden rok zestárli o sedm let. Radostné dětství tedy moc dlouhé neměli. Ve dvou letech prodělali čtyřměsíční pubertu a během třetího roku dospěli v muže. A tehdy Jaridd oběvil v mučírně, za skřipcem a železnou pannou, obraz, do kterého se zamiloval Jirrs, než odešel z domova. A Jaridd se zamiloval též. Od té chvíle ho nic nemohlo zadržet, začal si balit své věci a chystal se na cestu. Před odjezdem ještě zanechal bratrovi svůj meč a vzal si jeho. Meče totiž byly očarovány a to tak, že pokud jejich majitel zemřel, zrezly a rozpadly se.

Tak jel princ Jaridd dlouho, předlouho, až dojel do podivného království, kde byla jeho vyvolená princeznou. Respektive, byla spíš královnou, jelikož nikdo z její rodiny nebyl naživu, a ani nikdo jiný

jí do řízení království nemluvil, ale říkala o sobě, že je princezna, proto jí budeme nazývat princeznou. Tak tedy, princezna pozvala Jaridda do svého zámku a oznámila mu, že pokud se chce ucházet o její ruku, musí splnit tři úkoly. Jaridd nadšeně souhlasil. Večer ztrávil v příjemné společnosti princezny Anchi, a oba se za tu dobu velmi sblížili.

Ráno ovšem Jaridd nastoupil k prvnímu úkolu, měl hlídat stádo ovcí. Ovečky byli krotké jako beránci, avšak jen do chvíle, než se u lesa objevil vlk. Jaridd sice vzal meč a vlka zabil, ale ovce mezitím stačily zpanikařit a jedno jehňátko zmizelo mezi skalami. Jaridd se za ním ihned vydal, běžel mezi skalami snaže se ovečku dohonit. Už se mu to skoro podařilo, když ho zaujaly lesklé kamínky válející se po okolí. Skály byly plné diamantů. A Jaridd je začal sbírat, a sbíral a sbíral, až měl plné kapsy a kamenů stále neubývalo. A najednou se země začla třást, kolem prince začaly padat kameny a vůkol se ozývaly podivné ponuré zvuky připomínající kněžské žalmy. Jaridd se lekl, snažil se udržet rovnováhu a zároveň se kryt před padajícími balvany. Vytasil meč chtěje se bojovat s neviditelným protivníkem, když tu náhle pocítil, že se nemůže hýbat. Kámen ho pohltil a jen tasený meč a pod kamenem tlukoucí srdce označovaly místo neštěstí.

Jarinn se cvičil v šermu, když mu pojednou zreznul meč. “Bráchovi se něco stalo”, blesklo mu hlavou. Řekl si, že to nemůže tak nechat, a začal se chystat na cestu. Jel dlouho, předlouho, až dojel do podivného království. Vlivem časového posuvu právě v době, kdy vypršel Jariddův limit pro hlídání ovcí. Cestou krz skály se mu podařilo nalézt jedno ztracené jehňátko, a když narazil na stádo ovcí, toto se stalo kompletním. A v tu chvíli se tam objevila princezna Ancha, a jelikož si byli oba princové k nerozeznání podobní a ona je nerozeznala, gratulovala Jarinnovi ke splnění prvního úkolu. Večer ztrávil Jarinn opět v princeznině příjemné společnosti, tedy vlastně, opět to nebylo, neboť minulou noc to byl Jaridd..., né Jarinn..., Jaridd..., ale na tom v podstatě nezáleží.

Ráno se Jarinn vydal splnit druhý úkol, hlídat stádo koní. Koně byli vcelku klidní a tiše se pásli, když tu se přihnala princezna a výkřiky a bičem se snažila koně rozhnat. Než se jí však podařilo koně splašit, Jarinn se jí postavil, srazil ji z koně a na místě znásilnil.

Princezna zpočátku trochu ječela, ale později začala spolupracovat, a tak jim příjemně uběhlo odpoledne. Jarinn ale okamžitě poznal, že to není princezna Ancha, ale poze jakási její dvojnice, podle pihy na..., no prostě to poznal. Večer pak přijela skutečná Ancha a opět Jarinnovi gratulovala ke splnění úkolu. Zbytek večera proběhl jako obvykle.

A ráno došlo na poslední úkol. Jarinn si měl s princeznou dát závod, kdo bude dřív na vrcholku skal. Princ si však vyžádal půl den odklad, že prý toho v noci moc nespál, a rád by nastoupil k závodu fit. Vydal se však do skal, kde nasbíral několik diamantů, které pak přinesl kováři, aby je zakoval jeho koni do podkov. Šibal jeden. Po obědě byl připraven k závodu.

Jarinn i Ancha tedy vyrazili a princ brzo nechal princeznu daleko za sebou. Když tak projížděl skalami, objevila se však zase před ním. Jarinn ovšem věděl, že to není ta samá princezna a pobídl koně k rychlejšímu cvalu. Diamanty v podkovách splnily svou úlohu a rovněž princezna nebyla ve své kůži, neboť celou noc nespala, anšto myslela na včerejší odpoledne. Holt se tu takový muž jako Jarinn už dlouho neukázal. Jarinn po chvíli dostal do čela a závod s přehledem vyhrál. Tím zlomil kletbu a jeho bratr Jaridd, stejně jako jeho bratr Jirrs, vystoupili ze skály a stali se opět lidmi. Tím ovšem nastal mírný zmatek, neboť princezny o podobnosti dvou bratrů nevěděly, a tím pádem nevěděly ani, co si o tom mají myslet. Nakonec se ale vše vysvětlilo a oslavili se dvě svatby. Jirrse s tajemnou princeznou Fanchou a Jaridd s princeznou Anchou. Na Jarinna se sice nedostalo, ale on si už svoje stejně užil, takže radši odjel hledat nevěstu jinde.

Jaridd s Anchou žili zpočátku šťastně, ale po třech letech, za které Jaridd zestárl sedmkrát, přestalo manželství princeznu uspokojovat a po několika aférách v té době již sklerotického manžela otrávil. Ani Fancha nebyla šťastná, neboť na Jirrsovi zanechal dlouhý pobyt v kameni neshaditelné psychické stopy, proto mu utekla, a žádná jiná nechtěla prince, který se chová jako balvan. Jarinn se nějaký čas toulal po světě, ale nikdy se neoženil, anšto rodiče vždy trvali alespoň na roční známosti, a tak po několika letech zemřel stářím sám a opuštěný.

O Zlatovlásce

Žil byl v jednom království princ jménem Boran. Žil si celkem spokojeně, jak už to u takových princů bývá. Měl spoustu konkubín pro své potěšení, ve sklepeních si mohl vybrat nejlepší víno a na lov se mohl vypravit kdy chtěl. Jeho otec král se příliš nestaral o synovu výchovu, a tak Boran nebyl nucen zabíjet čas ve škole, ale mohl si užívat podle libosti. Jednoho dne se však jeho život radikálně změnil. Sešel totiž do sklepení prohledat hromady starých krámů, nenajde-li se tam něco užitečného, a objevil tam krásný obraz ještě krásnější princezny. Měla velmi jemné rysy obličeje, velké modré oči, ale především zlaté vlasy dlouhé až po zadek. Boran se rozhodl, že tuto dívku najde a vezme si jí za ženu. Vypravil se tedy získat o ní nějaké informace. Uspěl u jedné vědmy, která mu prozradila, že se jedná o princeznu Zlatovlásku, jež byla unesena zlou čarodějnici. Poměrně podrobně mu popsala i cestu, takže se princ příliš nezdržoval a vydal se do světa.

Jel dlouho, předlouho, ale stále se držel cesty, kterou mu poradila vědma, a tak doufal v brzké vyřízení své záležitosti. Pojednou se zastavil na kraji lesa, aby si odpočinul, schodou okolností se usadil přímo v mraveništi. Princ nikdy neměl příliš dobrý smysl pro pozorování, jinak by mu neuniklo, že většina zvířat běží směrem od lesa, a přemýšlel by, co za tím vězí. Takhle však pojal podezření, že se něco děje, až když ucítil kouř, a následně spatřil blížící se oheň. Vyhoupł se tedy na koně a tryskem se rozjel pryč. Když byl dostatečně daleko, zastavil k odpočinku, usedl na zem, když tu se ozvalo: “Děkujeme ti princi, žes nás zachránil”, volalo cosi tenkým hláskem. Boran se rozhlédl, kdo že to na něj mluví, ale nikoho nespapřil, až si všiml, jak mu z tlumoku vylézají houfy mravenců. “Jsme ti vděční”, prohlásil jeden mravenec, “Žes nás zachránil před ohněm. Kdykoli budeš potřebovat, jsme připraveni se ti odvděčit”. Boran něco nesrozumitelně zabručel, pak vyhodil poslední mravence ze svých věcí, sedl na koně a odjel. “Podivná země”, řekl si, když se nad příhodou zamyslel, “Mravenci mluví. Čarodějnice asi nebude daleko”.

Tak jel Boran dál, až přijel k řičce a dostal chuť na rybu. Vlezl tedy do vody a čekal, až kolem nějaká popluje. Několik ryb kolem skutečně plulo, ale principi se zdály příliš malé. Až po chvíli uviděl pěknou velkou štika, tak se po ní vrhl a podařilo se mu ji vyhodit na břeh. Štika se ještě chvíli mrkala, ale Boran ji uklidnil mečem a začal ji připravovat k opečení. Vtom se za ním ozvalo: “Děkuji ti principi, žes mě zachránil před štikou. Málem mě sežrala”. Boran se otočil a spatřil rybičku, která vykukovala nad hladinu. “Kdybys potřeboval, tak ti to vrátím”, řekla ještě rybka a zmizela pod hladinou. Boran jen zakroutil hlavou a pokračoval s přípravou ryby. Dobře se najedl a vypravil se na další cestu.

Cesta vedla hustými křovinami plnými trnů a pavučin. Boran mával mečem, aby si proklestil cestu, když tu ho zarazil tenký hlásek: “Děkuji ti principi, žes mě zachránil”. Boran se otočil a sptařil bzučící a švitořící mouchu. “Málem jsem zahynula v čelistech pavouka”, pokračovala moucha, “Ale tys pavučinu zničil a zachránil mě. Jsem ti moc vděčná”. Boran něco zabručel a pokračoval v cestě.

Netrvalo dlouho a přijel k malému letnímu záměčku na břehu jezera, obydli staré čarodějnice. Vstoupil dovnitř a hned spustil, že přijel osvobodit princeznu Zlatovlásku. Čarodějnice ho pěkně přivítala a oznámila mu, že princeznu dostane, pokud splní tři úkoly. Pokud je ovšem nesplní, stane se jednou z kamených soch, které zdobí zámeckou zahradu. Zatím si mohl jít odpočinout, což po namáhavé cestě potřeboval. Druhý den mu čarodějnice zadala první úkol, měl do večera sesbírat perly, které se čarodějnici rozsypaly v záhonu kopřiv. Boran se neprodleně vydal na zahradu a začal prohlížet kopřivový záhon. Po několika hodinách práce našel pouze dvě perličky a měl rádně popálené ruce. Nejraději by se na to vykašlal, když tu z kopřiv začali vylézat mravenci nesoucí perly. Za chvíli měl Boran všechny perly pohromadě. “Aspoň takhle se ti můžeme odvděčit principi”, prohlásil jeden z mravenců. Boran slušně poděkoval a odnesl perly čarodějce. Ta se notně podivila, ale přepočítala perly, zjistila, že jsou všechny a ocenila princovy schopnosti.

Další den přinesl další úkol, Boran měl vylovit zlatý prsten z jezerního dna. Od samého rána se potápěl, ale bez výsledku, a kolem poledního už se zdrcen válel na břehu plivaje vodu na všechny

strany. Vtom se však na hladině objevilo několik kruhů a uprostřed se vynořila ryba s prstenem v ústech. “Fem ti pñinefla ten fften, afyf fe ti odffefila”, prohlásila ryba. Boran si se slovy díky převzal prsten a radostně běžel za čarodějkou. Ta se opět notně podívala, ale uznala prsten jako správný.

Třetího dne došlo na poslední úkol. Tentokrát si měl princ vybrat z dvanácti stejně vypadajících pannen tu pravou Zlatovlásku. Když ale dívky uviděl, nezdálo se mu, že vypadá tak, jako dívka na obraze. “A co sis myslel”, odvětila čarodějka na jeho dotaz, “Unesla jsem Zlatovlásku ještě před твоjím narozením, takže je přirozeně o něco starší než ty, ale to se dá snést”. “A nebyla by tam přece jenom nějaká mladší?”, přeptal se raději Boran. “No”, zapřemýšlela čarodějnice, “Náhodou tu jednu mám, abys věděl, že mám dobré srdce”. Mávla rukou a místo dvanácti Zlatovlásek tu stálo dvanáct černovlásek. “Ale stejně si musíš vybrat tu pravou”. Boran přistoupil blíž a začal si prohlížet jednu dívku po druhé, a snažil se někde zachytit nějaký náznak. Pak uviděl odkudsi přilétnout mouchu, která vzápětí usedla jedné z dívek na nosík. “To je ona”, zvolal a ukázal na dívku, avšak mylil se, dívka se rozplynula jako všechny ostatní. “Neuhádls”, usmála se čarodějnice, “A to znamená, žes nesplnil třetí úkol. Jistě víš, co se s tebou stane”. “Né”, vykřikl Boran a dal se na útěk. Tryskem vyběhl ze zámku a prchal přes zahradu k východu. Už se blížil k bráně a myslel si, že za chvíli unikne z čarodějčiny moci, když v tom ucítil, jak mu těžknou nohy, a zjistil, že je neschopen pohybu. Poslední co viděl byli dvě sochy po jeho boku, ustrnulé v podobné poloze jako on. Tak vzniklo slavné Sousoší běžců, za které o pár století později zaplatil vášnivý sběratel několik tisíc Gwendarronských zlatáků.

O třech medvědech

Žili byli tři medvědi. A myslivec je všechny zastřelil. A pak už si všichni žili spokojeně. Kromě těch tří medvědů.

Žabí příběh

Je to už dávno, co žil princ Philip. Podle lidských měřítek byl velmi sličný, ušlechtilé duše a statného těla. Když princ dorostl do věku, kdy měl nejvyšší čas uvažovat nad ženidbou, začal se rozhlížet po okolních královstvích, jestli někde nemají nějakou pěknou princeznu. Copak o to, o princezny nouze nebyla. Přestože se stávali častými obětmi různých draků, černokněžníků či zlých kledebníků, stále ještě zůstávalo dost takových, které pohledný a bohatý muž mohl získat klasickým způsobem, to jest požádáním o ruku. Někteří romantičtí nebo dobrodružtí milující mladíci sice dávali při výběru své budoucí nevěsty přednost co možná nejobtížnější výpravě na její záchranu, tvrdili, že budoucí manželství se tak zpevní, ale takových nebylo mnoho, nehledě na to, že mezi nimi byla poměrně vysoká úmrtnost.

Tak se Philip vypravil do světa, aby se poohlédl po dívce svého srdce, nebo aspoň takové, která by zaplnila královskou pokladnu. Dlouho jezdil po různých dvorech, zúčastňoval se slavností a plesů, ale né a né nalézt tu pravou. Některé princezny byly příliš hubené, jiné příliš tlusté, některé měly zuby jako kůň, jiné jako bobr, některé šilhaly, jiné kulhaly, některé měli orlí nos, jiným jim do něj přšelo. Ty, které vypadly k světu byly buď pyšné a arogantní, bohatstvíchtivé nebo neskutečně hloupé. Přinejlepším nebyly dostatečně urozené.

Philip tedy, nevida jinou možnost, začal se zajímat o princezny unesené a zakleté. U většiny mu stačil obrázek princezny před únosem, potažmo zakletím, občas se musel přeptat na jejich povahu někoho, kdo je znal, ale nakonec byl nucen uznat, že většinou bylo zakletí oprávněné, on sám, mít tu moc, by většinu princezen pravděpodobně zaklel taky. Navíc bylo někdy zakletí výstižné, například princezna zakletá v krysu skutečně jako krysa vypadala, už jako člověk.

Po shlédnutí všech dostupných princezen Philip usoudil, že bude nejlepší stát se mnichem. Začal tedy se studiem prastarých kronik a v jedné z nich se dočetl o princezně, která byla zakleta do ropuchy. Podrobnosti jejího příběhu ho nezajímaly, neboť podle

dosavadní zkušenosti tušil, jak princezna asi vypadala. Přesto však zběžně četl dál, a nevěřil vlastním očím. Princezna prý byla pohádkově krásná a pohádkově bohatá, navíc byla velmi hodná, milovala zvířátka a kytičky a ke svým poddaným se nechovala s povýšenou arogancí, jak bývá obvyklé. Jednoho dne se však objevila zlá čarodějnice a proměnila ji v ropuchu, a odsoudila ji strávit zbytek života v temných močálech na východě. Zachránit ji může jen princ, který by jí políbil, přez její ropuší podobu. Lze ji však poznat, neboť má na hlavě jakousi zlatou korunku. Až se najde princ, který ji vysvobodí, přestane působit kledba uvržená na celé království, které se od té doby ztratilo z povrchu zemského i se vším bohatstvím.

Philip nerad zbytečně riskoval, ale cosi v jeho srdci mu teď říkalo, že tohle je ta pravá. Před očima se mu zjevil obrázek krásné princezny, jak chová jejich prvního potomka. Rozhodl se, že se vypraví do východních močálů, najde princeznu, vysvobodí ji a vezme si jí za ženu. Neváhal tedy, nakoupil si výstroj a zásoby na dlouhou cestu a vyrazil.

Šel dlouho, velmi dlouho. Byl přepaden loupežníky, ožehnut dračím ohněm, absolvoval mnoho potyček s nestvůrami obývajícími kraje, kam lidská rozpínatost ještě nedosáhla. Nakonec však, na pokraji sil došel na místo, které hledal. Před ním se objevil velký močál.

Philip se rozhlédl a myslel, že se asi zblázní. Všude kolem bylo spoustu žab. Jejich kvákot připomínal hrůzné kvílení ducha na jeho rodném hradě. Princ se však nedal snadno odradit. Vlezl do močálu a začal prohlížet žáby. Po několika dnech, schvácený, hladový a celý špinavý od bahna našel ropuchu se zlatou korunkou. Ropucha se snažila dostat se z jeho dosahu, ale on ji přesto lapil. Pak jí jemně uchopil a políbil. A proměnil se v ropuchu.

Walien byla válečnice. Byla velice silná a nijak zvlášť ošklivá, ale díky jejím neustálým posilovacím cvičením byly její proporce rozloženy jinak, než by u dívky měly být. Neměla nijak zvlášť ráda muže. Svým způsobem jí imponovali silní muži, kteří jí dovedli získat, i když pro ně neměla nic než slova nenávisti. Muži slabšími než ona pohrdala úplně. Měla raději ženy. Podle ní společnost ženy plně nahradila přítomnost muže, spíš jí ale předčila.

Toužila dobývat jiné ženy, jako to dělali muži, toužila být silná jako muži, ale nechtěla se stát mužem. Chtěla vykonat čin, který ještě žádný jiný muž vykonat nedokázal.

Jednoho dne se dozvěděla o princezně zakleté do ropuchy, odsouzené k věčnému životu ve velkém močálu. Prý je zakletá už dlouho a žádný princ jí ještě nedovedl vysvobodit. Walien měla ráda urozené dívky, měli hebkou pleť a jemné ručky. Rozhodla se tedy, že osvobodí ubohou princeznu a dokáže tak svoji nadřazenost nad muži. Vyrázila tedy na východ hledat velký močál.

Její cesta trvala dlouho, musela se vypořádat s lupiči i jinou ohavnou havětí, která číhala na cestách i necestách, po nichž se poutník putující neobývanými kraji musel ubírat. Drak jí v cestě nestál, poněvadž přestože měl rád jemné dívčí masíčko, šlachovitá bojovnice pro něj nepředstavovala nejchutnější sousto.

Po mnoha úskalích dorazila Walien k velkému močálu. Jen co se rozhlédla, otřásla se odporem, tolik žab pohromadě v životě neviděla. Bojovnice se sice nebála žádného nebezpečí, ale žab, krys či pavouků se hrozně štítla. Přesto se pustila do prohledávání močálu. Netrvalo dlouho a přihopkala obzvlášť odporná ropucha. Na hlavě však měla jakousi zlatou korunku, jež měla být poznávacím znakem pro zakletou princeznu. Walien se schýbla a s odporem uchopila žabu. Pomalu ji přibližovala k ústům a nakonec se jí jemně dotkla rty.

Otřásla se odporem o volnou rukou si otřela pusou, když v tom ucítila, jak slizká bytost v její dlani, jakoby měnila tvar. Pustila tedy žabu na zem a s překvapením pozorovala, jak se proměňuje v člověka. Najednou stál před ní muž. Byl vychrtlý, shrbený, nehezských rysů, mastných vlasů plných bláta, oblečen v hnusných, špinavých hadrech.

Jeho krysí očka se leskly pozorujíc bojovnici a jeho tvář ozdobil zářivý úsměv. Pak se vrhl Walien kolem krku. “Děkuji ti má záchránkyně”, zvolal. “Moment”, snažila se ho odstrčit dívka, “Jaktože nejsi princezna?”. “Já a princezna?”, podivil se muž, “Kdepak, já jsem krejčí Toman z Horní Lhoty”. Pak opět zahrnul svou záchránkyni polibky. “Jak dlouho tu už jsi?”, odhodlala se Walien k další otázce. “Velmi dlouho, ani jsem to nestačil počítat”, povzdechl si Toman, “Ale každou chvíli sem přišel nějaký chlap,

chytil mě a dal mi pusu. Fuj, to bylo otřesný. Naštěstí se objevila tvoje něžná ústa a vysvobodila mě z té potupné podoby. Teď se vezmeme a budeme svoji až do smrti”. Walien naprázdno polkla, “Vezmeme?”. “No ano. Osud to chtěl. Jsme si předurčení”, zářil Toman a široce se usmíval. Dívka naprázdno polkla podruhé. Věřila v osud a jeho moc. Měla sice chuť, zbavit se toho člověka mečem, ale byla přesvědčena, že by jí osud potrestal. “Mohli bysme zatím dojít někam, kde žijou lidi”, navrhla nakonec, “Pak uvidíme co dál”.

Tak nesourodá dvojce vyrazila pryč od velkého močálu, zpět do obydlených krajů. Toman nadšeně poskakoval kolem bojovnice a vrkal na všechny strany. Walien zase usoudila, že se jí skončil sen, stát se přítelkyní a ochránkyní tak lehce zranitelné princezny, a snad i něco víc. Teď ale byla odsouzena strávit zbytek života po boku ošklivého ševce.

Když se dostali do civilizovaných končin, informovala se Walien na osud u několika kněží, a všichni jí potvrdili, že s osudem si neradno zahrávat, a že si tedy Tomana musí vzít, nechce-li na sebe přivolat hněv bohů. Bojovnice tedy poslechla a ti dva spolu žili nešťastně až do smrti.

Štičí přání

Byl jednou jeden mlýnář a jmenoval se Matej. Většinu života něco mlel, ale čas od času si také vyšel k náhonu zarybařit. I rybařil tak jednou a chytil velikánskou štika. Dalo mu moc práce vytáhnout ji, a když se tak konečně stalo, pravila štika: “Pusť mne, junáku. Jsem zakletá princezna”. “To by mohla říct každá ryba”, Matej na to. “Vždyť obyčejné ryby neumějí mluvit”, odpověděla štika. Matej se na chvíli zamyslel, a nakonec štičí argument uznal. “Když mě vysvobodíš, uvidíš, že jsem nelhala”, nadhodila ryba. “A jak tě mám vysvobodit?”, zeptal se Matej se zájmem. “Musíš strávit tři noci na zámku”, odpověděla ryba. “To je lehká věc”, pomyslel si Matej a rybu pustil. Ta vesele zamrskala ocasem a byla pryč.

Hned večer se Matej vypravil na zámek. Zámek byl léta opuštěný a říkalo se, že tam straší. Matej byl ale mladý a statný a ničeho se nebál. Přišel na zámek, chvíle se tam tak poflakoval, až si nakonec našel ještě relativně pohodlnou postel a usnul. Probudily ho rány ze sousední komnaty. Vstal a podíval se zbytkem dveří, co se tam děje, a viděl tři obry, kterak tam hrají kuželky. Za chvíli však obři spatřili jeho, a když se tak stalo, popadli milého Mateje a začali ho používat místo koule. Odešli až s kohoutím zakokrháním.

Matej měl pocit, že má zpřeráženy všechny kosti v těle. Pak měl najednou pocit, že se někdo blíží, a když vzhlédl, spatřil překrásnou dívku, kterak se nad ním sklání. Jak se Mateje dotkla, měl pocit, že se mu zranění v těle sami hojí. Pak ho políbila na jeho mužnou šíji a zmizela, tak jak se objevila, protože získal Matej pocit, že to byl jen sen. Sebral se tedy a vyrazil de svého mlýna pracovat. Večer se však znovu vypravil na zámek.

Znaven celodenní prací rychle usnul. Probudily ho až hlasy obrů. “Viděl sem nověj způsob kuželek”, povídá jeden obr. “Vyzkoušíme ho”. Matej vykoukl a viděl, jak se obři snaží přivázat svojí kouli provazem k lustru. Nijak se jim to ale nedařilo, až spatřili Mateje. Hned ho chytli a přivázali za nohu na lano. Až do kohoutího zakokrhání s ním pak hráli kuželky. Matej se cítil prabídně, všechno se kolem něj točilo a lano se nechtělo a nechtělo přestat houpat. Vtom ucítil, jak ho čísi ruka hladí po vlasech a jeho modřiny se stávaly

minulostí. Znovu ji spatřil, její havraní vlasy ho polechtaly na obličejích a její rudé rty se dotkly jeho krku. Pak byla žena pryč a Matej se znovu vydal domů. Nebylo mu sice nejlépe, ale říkal si, že tato noc už bude poslední, aspoň podle štiky, a hlavně toužil znovu vidět tu krásnou dívku.

Večer na zámku znovu usnul a znovu ho probudila zábava obrů. Tentokrát měl každý obr několik koulí a snažil se hodit je co nejbližší jedné menší kouli, které říkali prase. Jak uviděli Mateje, popadli ho a použili místo prasete. Ráno byl Matej znovu celý rozlámaný, protože obři měli nečekaně přesnou trefu. Zakrátko tu ale byla dívka a Matej slastně vychutnal její polibek. Bylo to také to poslední co v životě vychutnal, neboť upírka mu tentokrát vysála z těla všechnu zbývající krev.

Tak se štika vysvobození nedočkala, ale nemrzelo jí to dlouho. Pár dní po té totiž přišel k vodě medvěd, anžto dostal chuť nějakou tu rybu. Podařilo se mu ulovit právě naší štiky a s chutí jí sežral. To, že mluvila, mu ani v nejmenším nevadilo.

O zeleném tabáku

Žil byl jednou jeden král a ten měl jedinou dceru. Byla rozkošná jako poupátko, jenomže měla jednu vadu. Byla šíleně smutná. Král nevěděl, co s tím a tak na zámek zval nejrůznější kašpary a kejklíře, ale na princeznu to vůbec nepůsobilo, a na tváři měla stále ten obvyklý zarmoucený výraz, přestože ostatní dvořanstvo se bavilo a i král se občas neudržel a zasmál se, zapomínaje na starosti s dcerou. Když nic nepomáhalo, sezval doktory z celého světa, aby princeznu vyléčili, ale nepomáhaly žádné prostředky, bylinky či diety, a když doktoři chtěli princeznu pustit žilou, král je všechny vyhnal.

Tak princezna vyrostla a byl čas, aby se vdala, ale žádný z princů, kteří přijeli na námluvy, si nechtěl vzít neustále zamračenou princeznu, proto všichni zase odtáhli. Král, který se obával, že princezna nakonec zůstane na ocet, časem vydal prohlášení, že princeznu dostane ten, kdo princeznu rozesměje. Na zámek se hned sjeli nejlepší komedianti z celého světa. Na zámku vládlo neustálé veselí, neboť tam byl vždy někdo, kdo se staral o veselou náladu. Při představeních se pak všichni včetně krále smáli, až se za břicha popadali. Jenom princezna nezměnila svůj dosavadní výraz.

Nejslavnější komedianti předvedli svá nejlepší čísla před princezniným zrakem, ale všichni zase smutně odtáhli. Nakonec do zámku přestali proudit davy komediantů a začalo tam být pusto a prázdno. Až jednou dorazil do zámku snědý mladík prostého oblečení, a prohlásil, že princeznu rozesměje. Všichni dvořané se tedy shromáždili ve Velké síni, kde se obvykle vystoupení konala, a těšili se na představení. Mladík předstoupil před krále a oznámil mu, že vyléčí princeznu zázračným přípravkem dovezeným z dalekého Thálska. Jedná se o zvláštní druh tabáku, který má sice zelenou barvu, ale požívá se stejně jako tabák normální, popřípadě se dá použít i speciálně upravená fajfka. Král s expermentem souhlasil, a tak si princezna musela několikrát zavdat. Místnost se naplnila příjemnou vůní. Pak začal mladík vyprávět vtipy. Král se zamračil, protože mu nepřipadaly nijak vtipné, ale ke svému úžasu zjistil, že se princezna svíjí smíchy, a má co dělat, aby se udržela v křesle. Ostatní

dvořané po sobě jen nechápavě zírali, poněvadž ani jim se představení nezdálo vtipné. Král se tedy zeptal mladíka, zda by toho kouzelného tabáku neměl víc, a ten hned vybalil mošničku, a jejím obsahem naplnil svou dýmku. Na všechny kdo tam byli se dostalo, pročež se všichni začali smát. A smáli se a smáli a snad i na tu svatbu zapomněli, a jestli ještě neumřeli, tak se smějí dodnes.

O Popelce

Žily jednou tři sestry, nejstarší Amanda, prostřední Alinda a nejmladší Alka. Té ale všichni říkali Popelka, protože byla neustále špinavá od samé práce. Její starší sestry totiž nikdy nehnuly ani prstem, proto všechnu práci v domácnosti oddřela sama. Rodiče už dávno umřeli, a tak Popelka neměla nikoho, kdo by se jí zastal, ale ona měla zlaté srdce a práci dělala ráda.

Tak to šlo dlouho, až jednou místní mladý král nechal rozhlásit, že uspořádá tři plesy ve třech dnech, na kterých si vebere nevěstu. Zvány jsou všechny dívky z blízka i z daleka. Amanda s Alindou začaly v domě řídit jako bílá ruka. Běhaly sem a tam a zkoušely si všechny možné šaty, česaly převážně nemožné účesy, a vůbec se všeobecně připravovaly na tu velkou slávu. Nakonec se rozhodly. Že si nechají ušít šaty nové. V den prvního plesu pro ně Popelka jela do města, a jak tak projížděla lesíkem, náhle jí spadly do klína tři oříšky. Popelka na ně dostala chuť, jenže když chtěla jeden rozlousknout, šlo to nějak z tuha, a protože se nechtěla zdržovat, strčila si oříšky do kapsy a pokračovala v cestě.

Když přijela domů, vrhly ne na ní sestry a ona je až do večera musela strojit a česat. Konečně sestry odjely na zámek a Popelka si mohla odpočinout. Ráda by se podívala na ples, ale neměla nic, v čem by mohla jít. Tehdy si vzpomněla na oříšky a jeden vytáhla z kapsy. Rozlouskla ho, ale ke svému překvapení, nenašla uvnitř jádro, ale překrásné stříbrné šaty a lehoučké botičky přímo na ní. Nedivila se ale dlouho, nikdy nebyla zvyklá nad něčím příliš přemýšlet, neměla na to čas, rychle se umyla, učesala, oblékla si šaty a běžela na zámek. Naštěstí to nebylo daleko.

Když Popelka vcházela do sálu, hlasatel jí ani neohlásil, neboť oněmněl úžasem. A všichni, kdož jí spatřili, jen zírali. Konečně si Popelky všiml i král, a po krátkém několikaminutovém váhání k ní přistoupil a požádal jí o tanec. Do konce večera už nechtěl tančit s žádnou jinou, a jelikož to byl král, jehož slovo platilo, ani s žádnou jinou netancoval. Těsně před půlnocí se však Popelka, která nějak podvědomě cítila, že kouzlo přestává působit, od krále odtáhla a zmizela ze sálu. Král byl, toť se ví, překvapen, nebyl na

podobné jednání zvyklý, ale když se vzpamatoval, bylo už pozdě a Popelka byla dávno pryč. Ukončil proto ples a doufal, že krásná neznámá přijde i zítra.

Druhý den měla Popelka doma opět práce až nad hlavu. Její sestry totiž chtěly být ještě krásnější, aby se mohly rovnat dívce ze včerejšího plesu, a byly také patřičně rozčilené, že si jich král vůbec nevšímal. Popelka si oddechla, když byly pryč. Ještě v rychlosti poklidila, aby se nic nepoznalo, a pak rozlouskla druhý oříšek. Vypadaly nádherné zlaté šaty, že krásnější snad nikdy neviděla. Netrvalo dlouho, a už vstupovala do zámku, a namířila si to rovnou ke králi. Král byl nadšen, protancoval s Popelkou celý večer, ale ta před půlnocí opět zmizela, jako by se po ní slehla zem.

Ráno byly sestry nabroušené jako nikdy předtím. Hádaly se mezi sebou a snažily se udělat se sebou něco, co by je zkrášlilo, aby překonaly dívku, do které se král zakoukal. Popelka klidně snášela jejich nadávky, a jen se těšila na večer. A ten přišel. Když sestry odjely, rozlouskla popelka třetí oříšek. Ale bylo v něm jen jádérko. Popelka zírala ještě překvapeněji, než když poprvé ze skořábky vypadly šaty, ale pak si řekla, že to se vlastně dalo čekat a vydala se prohledat truhlu po mamince. Tam objevila krásné bílé šaty a střevíčky, kterých si její sestry nevšímaly, neboť byly šity na podstatně drobnější postavu, jakou disponovala toliko Popelka. V těchto šatech se pak vydala na zámek.

Tam se opět rozpoutalo pozdvižení, i když po pravdě řečeno, nebylo to co před dvěma dny, neboť většina přítomných to očekávala. Popelka opět tančila z králem a tentokrát se do atmosféry plesu tak ponořila, že ji do skutečnosti vrátily až hodiny odbíjející půlnoc. Král jen zíral, jak Popelka mizí ve dveřích, ale neváhal a rozhodnut, že jí tentokrát nenechá utéct, rozběhl se za ní. Po jeho celovečerní taneční partnerce zbyl však jen střevíček na schodech.

Popelka přiběhla domů bez střevíčku. Ztratila ho na schodech z paláce, když zakopla, ale neměla čas se zdržovat, tak pokračovala v běhu. Později si uvědomila, že tentokrát vlastně kouzlo nepomine, anžto má na sobě skutečné šaty. S tím usnula.

Král se trápil, poněvadž nevěděl, kdo byla dívka, se kterou protancoval tři večery. Nakonec se rozhodl, že se jí za pomoci střevíčku pokusí najít. Začal tedy objíždět města a vsi, a každé dívce

v příhodném věku střevíček zkoušel. Na řadu přišel i dům, v němž bydlely tři sestry. Obě starší se hned hrnuly střevíček vyzkoušet, ale obě se sklopenou hlavou zase zmizely v chalupě. Pak se objevila Popelka, nesa těžká vědra s vodou ze studně. Králi se sice pranic nelíbila, ale přesto nařídil, aby si střevíček vyzkoušela. Popelka s jeho nasazením měla sice trochu problémy, neboť si nedávno zvrkla nohu, a ta byla ještě trochu nateklá, ale podařilo se jí střevíček nazout. Tehdy král poznal pod vrstvou potu a prachu dívku svého srdce, neváhal a odvezl jí s sebou na zámek. Okamžitě byla svatba a slavný ples, ještě krásnější než všechny tři předchozí dohromady.

Bohužel, den po plese zjistil král, že pořádání plesů není nejlevnější záležitostí a následkem toho nemá v pokladně ani měďák. Chtěl to udržet v tajnosti, ale takové věci se obvykle utajit nepodaří, a tak nazítří o tom vědělo celé království. A jelikož nebylo ani na výplaty státních zaměstnanců, opustilo krále veškeré služebnictvo. Šlechta prohlásila, že kdo takto mrhá státními penězi, nezaslouží si být králem a milého krále sesadila.

Od té doby žil bývalý král s popelkou v malé chaloupce. Jelikož byl zvyklý, že sám nemusí nic dělat, ale vše za něj udělá služebnictvo, které v tomto případě představovala popelka, žila tato jako dřív, snad až na to, že její manžel byl línější a vyžadoval víc péče, než obě její sestry dohromady.

Pohádky skřetí babičky

Getd z Ruindoru

Obsah

O králi grihlíků	123
O třech vlcích	126
Vlčí kůže	128

O králi grihlíků

Bylo jednou jedno skřetí království, a tam kraloval skřetí král se svojí královnou. Měli dva zdravé syny, neustále vedli výbojné války s elfy a zdálo se, že jejich štěstí už nic nechybí, a do toho všeho se jim narodila ještě dcerka. Dostala jméno Ghrizelda a byla to dívenka jako obrázek, měla velké červené oči a dlouhé špičatoučké tesáky. Rodiče i oba bratři ji velmi rozmazlovali, neustále si s ní hráli, přinášeli jí malá zvířátka, aby je mohla dle libosti mučit, a rovněž k jídlu dostávala nejvybranější pochoutky, převážně masíčko z malých dětí.

Až jednou královo vojsko přepadlo a pobilo karavanu obchodníků a přineslo do horské skřetí tvrze kořist. Ghrizelda dostala samozřejmě také dárky z mnohých cenností, především krásnou soupravu řeznických nožů a malého Grihlíka (malé, kulaté, chlupaté, slizké, zelené stvoření, pravděpodobně savec - pozn. aut.). Grihlík se princezně velice líbil a od té doby si s ním nustále hrála. Její nejoblíbenější hra byla házet grihlíka proti stěně, na které se pak tento přilepil, načež se pomalu koulel dolů, zanechávaje za sebou vrstvu slizu. Ghrizelda brzo natolik přilnula ke grihlíkovi, že si přestala hrát s čímkoli jiným. Její rodiče s nevolí pozorovali závislost své dcery a její vzrůstající nervozitu, která začínala vždy, když se princezna vzdálila z dohledu grihlíka. Jednou matka skřetice viděla Ghrizeldu v královské mučírně, která si bouchá s grihlíkem o zem a k tomu říká: "Až vyrostu, stanu se ženou krále ghrizlíků". Matka se zděsila, protože podle platných skřetích norem měla o princeznu ženichovi rozhodnout bitva, a běžela za svým manželem. Spolu se pak dohodli, že je potřeba se grihlíka zbavit. Druhý den však grihlík nečekaně zmizel. Oba rodiče to potěšilo, ale Ghrizelda od té doby vypadala jako bez duše. Všichni se snažili ji pobavit, ale princezna odmítala jakékoliv zábavy, a když nijak nereagovala ani při obzvláště krvavé popravě několika zajatých elfů, nechal si král zavolat své dva syny, aby se poradili, co s princeznou dělat. Oba bratři potvrdili, že Ghrizelda opakovaně prohlásila, že jediné co chce je provdat se za krále grihlíků, a proto se rozhodli, že toho krále půjdou hledat.

Bratři šli dlouho a se svou tlupou vydrancovali plno usedlostí, ale o králi grihlíků nikdo nikdy neslyšel. Po čase došli na pobřeží a jediné co před sebou viděli, byla velká voda. “Dál se nedostaneme”, prohlásil jeden z bratrů, ale v tom se kus od nich vynořila statná chobotnice a za ní dvě menší. “Pomohla bych vám přes vodu”, prohlásila ta největší, “Ale musíte mi slíbit, že splníte, co po vás budu chtít”. Oba bratři ihned souhlasně přikývli, jako že splní úplně všechno. “Dobrá, a teď mi ještě sežente něco na zub, mám hlad”. Skřeti tedy vyrabovali blízké stavení a rybáře, jeho ženu a malou dcerku věnovali chobotnicím. “Můžeme vyrazit”, oznámila chobotnice, když dojedla poslední sousto a vyplivla botu. Skřeti si tedy vylezli na chobotnice a ty je přenesly přes širé moře, a vysadily je na jiném pobřeží, lemovaném krásnými útesy a sklami. Skřeti vystoupili na břeh a chobotnice pravila, “Za tři týdny sem přijďte a počkejte tu na mě. Tím dodržíte, co jste slíbili”. S tím skřeti vyrazili do vnitrozemí.

Brzo přišli do obydleného kraje, a všude kolem viděli spoustu grihlíků. Nebyli tu jen zelení, ale i modří, červení či žlutí. Bratři tedy zastavili jednoho grihlíka a zeptali se ho na krále grihlíků. Ten jim ihned popsals cestu vedoucí do paláce. Skřeti neprodleně vyrazili, přičemž jakoby mimochodem ochotného grihlíka zašlápli. Zanedlouho přišli do krásného paláce v temné krápníkové jeskyni. Privítal je skřetí král v obležení několika samic. “Co tu chcete?”, zeptal se král. “Hledáme krále grihlíků, naše sestra se za něj chce provdat”, odvětili bratři. “Vaše sestra”, projevil král zájem, “Neni to ta roztomilá buchta, s tím nádherným předkusem, kterou sem párkrát viděl ve snu?”. Bratři přitakali. “Skvělý, hned pro ni pošlu. A vy ste mými hosty”. Bratři tedy přijali pozvání, popadli každý po jedné skřetici, pár lahví skřetí kořalky a takto setrvali několik týdnů. Na přání chobotnice ani nevzdechli.

Poselství krále grihlíků brzo dorazilo k Ghrizeldě, a ta se okamžitě vypravila na cestu. Při cestě přes moře však jejich loď napadli tři chobotnice, které se tak pomstili princezniným bratrům za nedodržení slova. Téměř nikdo se nezachránil, přežilo jen několik skřetů, kteří neštěstí oznámili králi grihlíků. Ten sice Ghrizeldiny smrti želel, chtěl si s rozkošnou princeznou trochu užít, ale měl dost jiných skřetic, aby brzo zapomněl. Princeznini bratři už v říši grihlíků

zůstali, líbilo se jim tam, obzvláště zábavné grihlíčí hry jako odpalování grihlíků kyjem, soutěž o nejlépe rozpláznutého grihlíka a podobně. Také se báli cesty přes moře a pomsty chobotnice. Starý král, Ghrizeldin otec, se nakonec o osudu své dcery doslechl, proto si pořídil několik mladších skřetic, aby zachoval rod, a žil spokojeně až do smrti.

O třech vlcích

Byl jednou jeden skřet, jmenoval se Ghirg a sloužil svému pánu, chovateli divočáků. Práce se mu nelíbila a byl by odešel, ale sloužila tu také jedna skřetice, která se mu moc líbila. Až jednou takhle pásł kance, pískal jim k tomu na píšťalu, když tu se objevil skurut veda na vodítku tři vlky. Přišel blíž a nabídl Ghirgovi vlky výměnou za tři kance. Řekl mu, že jsou to dobře cvičení vlci, první se dokáže tak zakousnout, že co chytí nepustí, druhý má takový dech, že na koho dýchne, padne a třetí má sluch, jako žádný jiný. Pak ještě poradil Ghirgovi, aby zahrál na píšťalku, a když tak učinil, viděl jak vlci začali tancovat a mohl se u toho potřhat smíchy. Chvíli ještě protestoval, poněvadž jeho pán by ho pro ztrátu prasat zabil, ale nakonec souhlasil. Skurut ještě řekl Ghirgovi, aby vlkům v žádném případě nesundával jejich obojky.

Celý den Ghirg vlkům vyhrával a bavil se jejich tancem, ale pak přišel večer a čas k návratu. Ghirga přepadl takový strach ze svého pána, že se rozhodl pro útěk. Sebral vlky a vyrazil co nejdál odtud.

Putoval dlouho, předlouho, ale bez vážných problémů. Velká nebezpečí totiž třetí vlk vždy včas slyšel, a malé nebezpečí druzí dva vlci snadno zlikvidovali. Po nějakém čase dorazil do jedné skřetí tvrze. Této tvrzi vládl skřetí král, ale ten byl hrozně smutný, alébrž se mu ztratily jeho tři dcery. Nic ho nedokázalo rozveselit, už i obzvláště krvavé mučení elfů ho nechávalo zcela klidným. Ghirg se tedy rozhodl, že krále rozveselí. Přišel za ním se svými vlky a začal hrát na píšťalu. A vlci začali tancovat. Král přece jen poněkud pookřál a učinil Ghirga svým dvorním šaškem.

Za nějaký čas však kouzlo vlčího tance na krále přestávalo účinkovat, a tak se Ghirg rozhodl, že půjde hledat jeho dcery. Šel a šel, dlouho předlouho, až dorazil k černým skalám. Z ničeho nic třetí vlk, ten s dobrým sluchem, povídá: “Jako bych slyšel bouchání do kamene. Pojd', vydáme se tam”. Ghirga to poněkud překvapilo, ale dlouho se nedivil a raději vlka následoval. Zanedlouho dorazili do kamenolomu, kde několik zajatých skřetů lámalo kámen. Ghirg si však všímal pouze jedné skřetice. To musela být králova dcera.

Seběhl za ní do lomu a vyzval ji k útěku. V tom jim sice chtěl zabránit jakýsi voják, ale první vlk se mu zakousl do lýtky a druhý vlk mu dýchl do obličeje tak, že omdlel. Pak mu ještě pro jistotu prokousl hrdlo, ale to už byli ostatní i se skřetici pryč. Ukázalo se, že je to skutečně ta, kterou hledali, a s novou nadějí se vypravili dále, hledat její sestry.

Šli a šli, až došli do temného lesa. Tu pojednou povídá třetí vlk: “Slyším rány do dřeva, měli bychom se tam podívat”. Ghirg beze všeho souhlasil, co měl taky dělat, nechal skřetici pod statným dubem a následoval vlka. Zanedlouho se octli v táboře, kde skřetí otroci káceli stromy. Ghirg mezi zajatci spatřil rovněž jednu skřetici a ihned se k ní vydal. Popadl překvapenou otrokyni a uháněl s ní pryč. Do cesty se jim postavil jen jakýsi ozbrojenec, ale první vlk mu bezmála ukousl nohu a druhý ho s jistotou omráčil dechem. Pak bezpečně zmizeli. I tato skřetice byla tou pravou a obě sestry měli radost ze svého shledání.

Na další cestě skupiny začal les řídnout a tu a tam se objevila i políčka. “Jakobych slyšel chřestění železa”, prohlásil pojednou třetí vlk. Ghirg spoléhaje se na jeho intuici zanechal skřetice na mítince a vydal se za vlkem. Brzo došli na pole a zjistili, že jakási skřetice tam byla přibita ke kůlu jako strašák na ptáky, ověšená různým chřestícím haraburdím. Tento úděl nedokázala snést a již znatelně zahrňovala. Ghirg se tedy vydal zpět za zbylými dvěma skřeticemi. Přes mítinu, na níž čekaly, se však mezitím přehnala setnina rytířů jakéhosi lidského pána, pročez tam Ghirg našel jen několik do země zadupaných kostí.

Tu se opět ozval třetí vlk, a poprosil Ghirga, aby jim sundal jejich obojky, které je moc tíží. Ghirg se o to tedy pokusil, ale nešlo mu to, a tak vytáhl šavli a vlkům usekal hlavy. Pak už obojky spadly samy a najednou se tu místo vlků objevili tři skřeti, jenže neměli hlavu. No, alespoň v okamžiku smrti se prokletí zbavili.

Ghirg už měl věčného putování dost proto se rozhodl vrátit se domů, aby zjistil, jak se vede jeho milé skřetici. Když ho však spatřil jeho bývalý pán, vypustil na něj své zbylé kance a z milého Ghirga moc nezůstalo. A to je konec.

Vlčí kůže

Žila jednou jedna skřetí princezna. Matku neměla a její otec se více než o dceru staral o chov vlků. V jeho kotcích však nebyl na prvním místě nějaký vlčí šampión, ale starý, šedivý, vypelichaný vlk. Tento vlk měl totiž jednu zvláštnost, každé ráno pod ním našli hroudu zlata, proto si ho král považoval nejvíce. S dcerou měl ale král rovněž své plány, hodlal ji provdat za blízkého panovníka, za což mu tento slíbil deset černých vlků, které král už dlouho chtěl koupit. Princezně se však její nápadník pranic nelíbil, měl kulatý obličej, rovné zuby a orlí nos, jedním slovem, byl škaredý jako nějaký člověk.

Princezna nevěděla co má dělat, proto se vydala za sovu kmotrou čarodějnici. Ta jí poradila, aby po králi chtěla náhrdelník ze stovky elfích zubů, potom že se za prince vdá. Princezna běžela radostně za otcem a zdělila mu své přání. Král se zakabonil, nicméně sebral vojsko a vytazil na výpravu pro elfí zuby.

Vrátil se za několik týdnů a hned věnoval místním zlatníkům hromadu zubů, aby z nich vyrobili nejkrásnější náhrdelník, co kdy svět viděl. Zlatníci nezaháleli a do rána byl náhrdelník hotov. Kromě zubů byl ještě bohatě zdoben zlatem a šperky. Když to princezna viděla, téměř s pláčem běžela za kmotrou čarodějnici. Ta jen moudře pokývala hlavou a poradila princezně, aby si přála šaty z elfích vlasů. Princezna s novou nadějí běžela za králem a sdělila mu své přání. Král se opět zamračil, ale nic neřekl, svolal vojsko a vyrazil se na další výpravu.

Za nějaký čas se vrátil s vozem vlasů a nařídil krejčím, aby z nich ušili nejhezčí šaty, co kdy viděl svět. Krejčí nezaháleli a do rána byly šaty hotovy. Elfí vlasy byly mistrně protkány zlatými a stříbrnými látkami a ozdobeny několika zbylými zuby. Princezna chvíli zírala na překrásné šaty, ale svoji svobodou za ně zaplatit nechtěla, proto se rozběhla za kmotrou čarodějnici. Ta se zamyslela a nakonec jí poradila, aby po králi chtěla kopu bot z elfí kůže. Princezna šla tedy znovu za svým otcem a sdělila mu své přání. Král jen něco zabručel, sedl na vlka a v čele vojska vyrazil na další výpravu.

Po několika týdnech se vrátil a vůz měl plný vydělaných elfích kůží. Nařídil krejčím, aby z kůže ušili kopu bot pro princeznu. Ráno už si princezna mohla boty vyzkoušet a k nevelké radosti zjistila, že jí všechny padnou jako ulité. Pak zahřměl otcův hlas: “Splnil jsem tvá tři přání, teď už si vezmeš prince”. Princezna běžela s pláčem do své jeskyně, kde už na ní čekala kmotra čarodějnice. Poradila princezně, aby chtěla po otci kůži zlatonosného vlka. Princezna hned běžela za otcem a sdělila mu, že toto je její poslední přání, že potom už si prince dozajista vezme. Král mlčky odešel a za chvíli se vrátil i s vlčí kůží. Princezna velmi plakala, ale co měla dělat. Vyzkoušela si aspoň vlčí kůži a zjistila, že jí velmi sluší. Skutečně, prohnílá kůže dávala princezně nadzemský vzhled a její vůně předčila množství vonných masťů.

Princezna se díky vlčí kůži stala nejdezdčí skřeticí v horách, ale od svadby jí to pomoci nemohlo. Už by na ní patrně i došlo, jenže jednoho dne přitáhlo k tvrzi vojsko rozlícených elfů, které král popudil svými výpravami pro zuby, vlasy a kůže. Jelikož po smrti zlatonosného vlka nekoukal z pomoci královi žádný zisk, ostatní skřetí panovníci nechali krále králem a princeznu princeznou, protože elfové srovnali tvrz se zemí. Utéct nenechali ani starou čarodějnici.

A to je, milé děti, vše.